

JOSEPHINE ANGELINI

COO
BOO

COO
BOO

PROROCIVÍ

JOSEPHINE ANGELINI

Přeložila Alžběta Dvořáková

Text copyright © 2011 by Josephine Angelini

Jacket photo © 2011 by Lara Jade Photography

Jacket design by Hilary Zarycky and Erin Fitzsimmons

Translation © Alžběta Dvořáková, 2014

ISBN 978-80-7447-609-9

Mému milovanému muži

KAPITOLA 1

Za dva roky půjdu na vysokou. Kdybys mi teď koupil auto, tak ti tu po mně zůstane. A bude pořád prakticky nové,“ přemlouvala Helen tátu. Táta se bohužel nikdy nenechal utáhnout na vařené nudli.

„Lennie, to, že zákony státu Massachusetts dovolují šestnáctiletým řídit...“ nadechl se Jerry.

„Je mi skoro sedmnáct,“ připomněla mu rychle Helen.

„... ještě neznamená, že s nimi nutně musím souhlasit.“ Otec si stál za svým, ale Helen se ještě nehodlala vzdát.

„S Pašíkem můžeme jezdit už jen tak nanejvýš rok nebo dva,“ pokračovala. Pašík říkali otcovu starému džípu Wrangler. Helen chovala vážné podezření, že tohle auto parkovalo už před hradem, kde vladař kdysi podepisoval Velkou listinu práv a svobod. „A taky si spočítej, co bychom s hybridem ušetřili za benzín. Nebo dokonce s elektromobilem. Ten tu bude mít brzy každý, tati.“

„Hm, hm.“ To bylo všechno, co řekl.

Ted už vážně prohrála.

Helen Hamiltonová si pro sebe cosi tiše zabručela a zadívala se přes zábradlí trajektu, na kterém se vraceli na Nantucket. Představila si, jak další rok denně pošlape do školy na kole, a to i v listopadu, a jak bude škemrat o svezení, jakmile napadne

trochu víc sněhu. Nebo, což byla zdaleka nejhorší představa, jak dojíždí autobusem. Při pomýšlení na nadcházející trápení se celá otrásla a raději nad tím přestala uvažovat. Někteří ze svátečních výletníků okolo z ní nespouštěli oči. Byla na podobnou pozornost zvyklá, a tak se snažila nenápadně odvrátit jinam. Helen při pohledu do zrcadla neviděla nic než dvě obyčejné oči, nos a pusy. Ale lidé z pevniny na ni často zůstávali doslova zírat, což jí bylo nesmírně protivné.

Naštěstí pro ni nenastoupila většina turistů toho odpoledne na trajekt kvůli ní, ale kvůli nádhernému výhledu na Nantucket. Byli natolik odhodláni vstřebat všechnu tu komorní krásu dřív, než skončí léto, že se cítili povinni neustále vzdychat a žasnout nad veškerými divy Atlantiku, které Helen dávno nechávaly naprosto chladnou. Sama dospívání na malém ostrově pokládala sotva za něco jiného než za pořádnou otravu a nemohla se dočkat, až odjede studovat na pevninu. Pryč z Massachusetts. A pokud se jí to podaří, tak i z východního pobřeží.

Ne že by se jí tak zajídal jejich domácí život, s tátou si perfektně rozuměli. Máma od nich utekla, když byla Helen ještě maličká, ale Jerry se rychle naučil, jak věnovat své dceři správnou míru pozornosti. Nikdy se jí nevěšel na paty, ale kdykoli ho potřebovala, byl vždycky nablízku. Nad trpkou debatou ohledně koupi auta se dalo mávnout rukou. Helen věděla, že lepšího tátu by si nikdy nemohla přát.

„Ahoj Lennie! Jak jde život?“ zavolal známý hlas. Hrnula se k ní Claire, nejlepší kamarádka už od narození. Zkušenými šťouchanci si odklízela z cesty nejisté turisty, kteří jen tak tak drželi balanc.

Moře neznalí jednodenní výletníci před Claire uhýbali jako před nadupaným fotbalovým obráncem, rozhodně ne jako před křehoučkou vílou, jež zlehka našlapuje v sandálech s platformou. Ladně proplula rozkývanou uličkou, kterou si proklestila, proklouzla k Helen a opřela se o zábradlí.

„Rolničko! Tak koukám, že jsi taky vyrazila na nákupy do školy,“ zavolal Jerry a jednou rukou ji celou objal i se všemi jejími balíčky.

Claire Aoki neboli Rolnička byla pořádné číslo. Každý, kdo viděl jejíh necelých 160 centimetrů a jemné asijské rysy a přehlédl přitom její bojovnou duši, riskoval kruté utrpení v rukou hrubě podceněného soupeře. Přezdívku „Rolnička“ za sebou vláčela jako kouli na noze a z duše ji nenáviděla. Říkali jí tak od malička. Rodina i kamarádi svorně tvrdili, že na ni prostě nemohou volat jinak. Claire se totiž jednoduše smála nejpěkněji v celém vesmíru. Její zasmání nikdy neznělo afektovaně ani ostře, naopak, byl to přesně ten druh smíchu, co přiměje každého na doslech roztáhnout koutky.

„Je to tak, otče mé navždy nejdražší přítelkyně,“ odpověděla Jerrymu a s chutí ho objala. Úplně ignorovala, že ji před chvílí oslovil nenáviděnou přezdívku. „Smím si krátce promluvit s vaší slečnou dcerou? Omlouvám se za svou neomalenost, ale půjde o přísně tajné informace. Zasvětila bych vás do nich...“ nadechla se.

„Ale potom bys mě musela zastřelit,“ dořekl prozíravě Jerry. Poslušně se odloukal ke kiosku, aby si koupil limonádu, dokud se jeho dcera alias šéfová potravinové policie nedívá.

„Tak copak máš v té tatínkově tašce?“ zeptala se Claire. Popadla Heleninu kořist a začala se v ní zručně prohrabovat. „Džínny, svetřík na zapínání, tričko, prádlo... cože?! Ty chodíš nakupovat prádlo s tátou? To snad ne!“

„A co mi asi tak zbývá!“ stěžovala si Helen a vytrhla Claire tašku z rukou. „Potřebovala jsem nový podprsenky! Ale v době, kdy si je zkouším, se táta stejně schovává v knihkupectví. Můžeš mi věřit, že ani pomyšlení, že zrovna chodí někde o kus dál ve stejný ulici, mi není dvakrát příjemný,“ usmála se a zrudla.

„No, ona to zas až taková hrůza nebude. Ty si totiž stejně nikdy nekoupíš nic sexy. Ježší, Lennie, vždyť ty se strojíš jak

moje babička.“ Claire jí před očima přidržela pár bílých bavlněných kalhotek s vysokým pasem. Helen jí je vyškubla, schovala je na dno tašky a Claire se tomu zasmála svým krásným smíchem.

„Jasně, ale já jsem stejně takový mimoň, že to o mně každý ví,“ odpověděla Helen. Pošuchování Claire jako obvykle okamžitě odпустиła. „Nebojíš se náhodou, že se ode mě nakazíš osudovým lůzrovstvím?“

„Né. Já jsem totiž tak úžasná, až jsem imunní. A mimochodem, vy mimoni jste stejně nejlepší. Člověk si vás lehko získá. A taky se mi hrozně líbí, jak pokaždý, když se zmíním o kalhotkách, hned zčervenáš.“

Claire se musela kousek posunout kvůli horlivému párku fotografů. Počkala, až se paluba zhoupne, a ušetřila turistům jeden ze svých nindžovských šťouchanců. Klopýtali stranou a smáli se, jak s nimi „neklidné moře“ hází, aniž by postřehli, že se jich Claire byť jen dotkla. Helen si pohrávala se srdíčkem na řetízku, který si nikdy nesundávala. Využila příležitost a nahrbila se přes zábradlí, aby byla blíž ke své drobné kamarádce.

Pro bolestně plachou Helen představovala její nápadná výška holé neštěstí. Měřila skoro sto osmdesát a pořád rostla. Modlila se k Ježíši, Buddhovi, Mohamedovi i Višnuovi, aby ji konečně zarazili, ale nepomáhalo to. Po nocích cítila v rukou a nohou horké jehličky a svalové stahy, se kterými přibývaly další centimetry. Umiňovala si, že jestli těch sto osmdesát překoná, vyšplhá na bezpečnostní zábradlí majáku v Siasconsetu a skočí.

Prodavačky v obchodech s oblečením jí pokaždé vykládaly, jakou má kliku, ale ani ony nedokázaly nikdy objevit žádné kalhoty, co by jí seděly. Helen se smířila se skutečností, že správně dlouhé a zároveň rozumně drahé džíny si může koupit vždycky jen o několik velikostí větší. A pokud opravdu nechce, aby jí klouzaly z boků, musí si pro změnu zvyknout na chladný vánek okolo kotníků. Naoko závistivé prodavačky s promrzlými kot-

níky ani s kalhotami napůl žerdi rozhodně nechodí, tím si byla jistá.

„Stůj rovně,“ štěkla na ni automaticky Claire, jakmile si všimla, že se Helen hrbí. Okamžitě ji poslechla. Claire vštěpovala správné držení těla její dokonale elegantní japonská maminka a snad ještě elegantnější babička v kimonu.

„Fajn! Tak k věci,“ řekla Claire. „Znáš ten palác s obrovským pozemkem za spoustu milionů, co patřil tomu chlápku z New England Patriots?“

„Ten ve Sconsetu? Jasně. Co je s ním?“ zeptala se Helen. Vzpomněla si na soukromou pláž, která náležela k rozlehlému domu. Ještě že její táta nikdy nevydělal v obchodě dost peněz, aby si koupili dům blízko u vody.

Helen se jako dítě jednou málem utopila a od té doby tajně věřila, že se ji v té chvíli Atlantský oceán pokoušel zabít. Tohle paranoidní podezření si nechávala čistě pro sebe, ale přesto byla mizerná plavkyně. Po pravdě řečeno dokázala několik minut šlapat vodu, ale nepřinášelo jí to nejmenší potěšení. Nakonec šla stejně pokaždé ke dnu jako kámen, bez ohledu na to, kolik je v oceánské vodě soli a jak mohutně kolem sebe máchala rukama.

„Koupila to jedna velká rodina,“ vysvětlila Claire. „Spíš dvě rodiny. Nevím, jestli to říkám úplně správně, ale myslím, že tam žijí dva tátové, co jsou bratři. Oba mají děti – takže ty děti jsou bratřenci a sestřenice?“ Claire svrátila obočí. „To je jedno. Chci říct, že ti, co se tam nastěhovali, mají hromadu dětí, všechny zhruba stejně staré. Dva z těch kluků půjdou do naší třídy.“

„A teď mě nech hádat,“ přerušila ji Helen s kamennou tváří. „Vyložila sis tarotové karty a zjistila jsi, že se do tebe ti kluci oba šíleně zamilují a pak svedou osudový boj. Budou se bít, dokud jeden z nich nezemře.“

Claire koplá Helen do holeně. „Ne, ty pitomečku. Pro každou z nás bude jeden.“

Helen si hladila nohu a předstírala, že ji bolí. Přestože ji Clai-

re nakopla, jak nejmíc uměla, na pořádnou ránu, po které by Helen zůstala modřina, neměla sílu.

„Pro každou z nás jeden? To ne, to je na tvoje poměry málo dramatický,“ popichovala ji Helen. „Nedostatečně komplikovaný. To neberu. Co tohle? Zamilujeme se obě do stejného kluka, nebo každá do toho nesprávného – do toho, co miluje tu druhou – a potom *svedeme osudový boj* my.“

„Co to plácáš?“ napomenula ji Claire svým líbezným hláskem a soustředěně si prohlížela nehty. Tvářila se, že vůbec nechápe, o čem Helen mluví.

„Bože, Claire, pokaždé dopředu vím, s čím přijdeš,“ smála se Helen. „Rok co rok oprášíš karty, které sis koupila na školním výletě v Salemu, a vyčeš z nich, že nás čeká něco úžasného. A víš, co je jediná věc, co mě potom vážně ohromí? Že jsem se o zimních prázdninách neunudila k smrti.“

„Ale proč se tomu tak bráníš?“ protestovala Claire. „Nám dvěma se nakonec stejně něco fantastického přihodí, to je jasný. Na *obyčejný život* jsme až moc báječný.“

Helen pokrčila rameny. „Mně můj obyčejný život naprosto vyhovuje. Skoro si myslím, že kdyby se tvoje věštby vyplnily a něco opravdu přišlo, byla bych z toho v pořádném šoku.“

Claire naklonila hlavu na stranu a zkoumavě si Helen prohlížela. Helen si uvolnila pramínky vlasů zastrčené za ušima a nechala je sklouznout na tvář. Nesnášela, když ji někdo pozoroval.

„Já vím, to bys byla. Ale já jen prostě nevěřím, že bys někdy mohla být obyčejná,“ dodala Claire zamyšleně.

Helen raději bleskově změnila téma. Probraly školní rozvrh, běžecké tratě a jestli si Helen má, nebo nemá nechat ostříhat vlasy do ofiny. Helen toužila po novém účesu, ale Claire jí to nechtěla dovolit. Nepřála si, aby se jejich dlouhých světlých vlasů vůbec dotkly nůžky. Potulovaly se po lodi, dokud se nepřiblížily k místu, kterému říkaly „zóna úchylů“. Potom se rychle obrátily a vydaly opačným směrem.

Tuhle část trajektu nesnášely, hlavně Helen. Připomínala jí děsivého chlapa, co se kolem ní jedno léto stále motal. Až do chvíle, kdy se prostě vypařil z lodi. Namísto aby se jí v okamžiku, kdy pochopila, že se ten člověk už nevrátí, ulevilo, měla tehdy pocit, že provedla něco zlého. Nikdy se s tím Claire nesvěřila, ale zahlédla tam jasný záblesk a ucítila příšerný zápach spálených vlasů. Pak byl ten chlap jednoduše pryč. Při vzpomínce na tuhle příhodu se jí pořád zvedal žaludek, ale dělala, jako by to všechno byl jenom vtíp. Přinutila se usmát a nechala se od Claire odtáhnout na jinou část paluby.

Jerry se k nim připojil, když trajekt přirážel k molu. Claire jim oběma zamávala na rozloučenou a slíbila, že se nazítří ještě pokusí zastavit u Helen v práci, ale jistě to nevěděla, protože zbýval poslední prázdninový den.

Helen pracovala několik dní v týdnu pro tátu, kterému patřila část ostrovního obchodu se smíšeným zbožím. Kromě ranních novin a čerstvé kávy prodávali Fralingerovy karamely, nejrůznější bonbony na váhu, tofé v broušených dózách a asi metr dlouhé lékořicové pendreky. Nikdy jim nechyběly ani čerstvě řezané květiny, ručně vyráběná blahopřání, žertovné dárky, kouzelnické potřeby, sezónní cetky pro turisty a základní potraviny jako mléko a vejce pro místní obyvatele.

Asi před šesti lety rozšířili v News Store sortiment. Do jeho zadní části se totiž nastěhovaly Kateiny koláče. Od té doby tu obchody jen kvetly. Kate Rogersová byla, stručně řečeno, geniální pekařka. Do koláčů, dortů, kynutých housiček, sušenek a báboviček uměla zapéct cokoli. Dokonce i obecně nepopulární druhy zeleniny jako růžičková kapusta nebo brokolice se díky Kateiným pekařským fíglům změnily v nesmírně oblíbené náplně croissantů.

Kate bylo něco přes třicet, ale pořád sršela neobvyklými nápady. Stala se Jerryho obchodní partnerkou a přebudovala si zadní část krámu. Proměnila ji v útočiště ostrovních malířů,

sochařů a spisovatelů, ale nedovolila, aby se z toho vyvinula snobská záležitost. Pečlivě sledovala, jestli se každý milovník čerstvého pečiva a pravé kávy – od kravatáků přes básníky a místní dělníky až po byznysmeny s ostrými lokty – cítí u svého stolku pohodlně a čte si noviny. Uměla zařídít, aby se každý cítil vítán. Helen ji doslova zbožňovala.

Následující den dorazila do práce, právě když se Kate pokoušela odtáhnout do skladu pytle s moukou a cukrem. Byl na ni žalostný pohled.

„Lennie! Zaplať pánbu, že jsi tu tak brzy. Mohla bys mi s tím pomoci?“ Kate ukázala na dvacetikilové balíky.

„Jasně. Ne, za ten cíp je netahej, budou tě bolet záda,“ varovala Helen Kate a pospíchala, aby jí zabránila v dalším neúspěšném pokusu. „Proč to neudělal Luis? Copak dneska nepřišel do práce?“ Helen se ptala na dalšího zaměstnance, který měl službu.

„Dodávka přijela, když už byl Luis pryč. Chtěla jsem počkat na tebe, ale jeden zákazník se mi tu přes to málem natáhl, a tak se musím alespoň tvářit, že ty zatracené pytle hned odklidím,“ vysvětlovala Kate.

„Já se postarám o mouku a ty mi zatím připravíš svačinu,“ navrhla Helen mazaně, když se skláněla k prvnímu pytli.

„Platí,“ odpověděla Kate vděčně a s úsměvem na tváři pospíchala do krámu. Helen počkala, než Kate zmizí. Pak pytel bez velké námahy popadla a přehodila si ho přes rameno. Došourala se s ním do skladu, otevřela ho a odsypala z něj trochu mouky do menší plastové nádoby, kterou Kate používala v kuchyni. Odnesla a úhledně dorovnal zbytek dodávky a Kate jí zatím nalila její oblíbenou bublinkovou růžovou limonádu. Limonáda byla až z Francie, z jedné z mnoha cizích zemí, které Helen zoufale toužila spatřit.

„Víš, mě ani tak neštve, že právě takový hubeňour jako ty má

„tak neskutečnou sílu,“ poznamenala Kate, zatímco krájela třešně a sýr na Heleniny chlebičky. „Mě nejvíc vytáčí, že se nikdy nezadýcháš. Ani v *tomhle* vedru.“

„Zadýchám,“ lhala Helen.

„Ty vzdycháš. To je rozdíl.“

„Prostě mám jen větší plíce než ty.“

„Ale když jsi vyšší, tak taky potřebuješ *víc* kyslíku, ne?“

Přířukly si limonádou a po douškách ji upíjely. Kate byla o něco menší a baculatější než Helen, ale to ještě rozhodně neznamenalo, že by snad byla malá nebo tlustá. Helen si při pohledu na ni pokaždé vzpomněla na slovo *zaftig*. Měla mlhavý dojem, že to znamená něco jako „pěkné křivky“. Raději to ale nikdy nevyřekla nahlas, aby se Kate nedotkla.

„Bude dneska večer knižní klub?“ zeptala se Helen.

„Hmm. Ale pochybuju, že si tu někdo bude chtít povídat o Kunderovi,“ ušklíbala se Kate a zacinkala kostkami ledu ve své sklenici.

„Proč? Čerstvý drby?“

„Zatraceně čerstvý. Na ostrov se zrovna přistěhovala jedna bláznivá velká rodina.“

„Myslíš ty ze Sconsetu?“ ujistila se Helen. Kate přikývla a Helen obrátila oči v sloup.

„Hohó! Takže slečinka je na to, aby tu s námi drbala, moc nóbl?“ škádlila ji Kate a špláchla po ní limonádou, která jí zbyla na dně sklenice.

Helen z legrace vypískla. Na Kate zazvonilo několik zákazníků. Obsloužila je, ale hned se vrátila, aby si mohly povídat.

„Ne. Já prostě jen nevidím nic tak zvláštního na tom, když si velká rodina koupí velký dům. Zvlášť jestli v něm zůstanou celoročně. Připadá mi to mnohem přirozenější, než když si nějaký párek bohatých staroušků opatří na léto vilu, co je tak rozlehlá, že se v ní jeden druhému ztratí cestou ke schránce.“

„To máš pravdu,“ připustila Kate. „Ale stejně bych čekala, že

tě ti Délosovi budou zajímat. S některými z nich budeš skládat zkoušky.“

Helen zůstala stát jako přikovaná a jméno *Délos* jí zběsile vířilo v hlavě. Nic jí neříkalo. Jak by taky mohlo? Přesto jí ho jakási ozvěna v jejím mozku neustále opakovala. „Délos, Délos,“ pořád dokola.

„Lennie? Kdepak se nám to touláš?“ zeptala se Kate. Jejich rozhovor přerušili první členové knižního klubu, kteří dorazili o něco dřív. Byli celí napnutí a hlavy měli plné všemožných divokých domněnek a představ.

Kateina předpověď se do puntíku vyplnila. *Nesnesitelná lehkost bytí* v konkurenci se zprávami o nových celoročních obyvatelích ostrova neměla nejmenší šanci. Rozhodně ne od chvíle, kdy skupinka hostů odhalila, že se sem nová rodina sice stěhuje ze Španělska, ale původně jde o lidi z Bostonu, kteří se před třemi roky přesunuli do Evropy, aby měli blíž ke své širší rodině. A teď se zase najednou vrací do Států. Právě to „najednou“ se probíralo nejpodrobněji a nejdéle. Sekretářka školy se před několika členy klubu zmínila, že rodiče zapsali děti mnohem později, než je povoleno, takže nejspíš někoho uplatili. Navíc věděla, že rodina uzavřela nejrůznější zvláštní smlouvy s lodními přepravci, aby jim narychlo převezli nábytek. Vypadalo to, že Délosovi měli cestou ze Španělska vážně nakvap, a celý knižní klub se shodl, že se určitě z nějakého důvodu rozhádali s příbuznými.

Helen si ze snůšky domněnek a klepů dokázala vyvodit jediné: Rodina Délosových bude značně neobvyklá. Patří do ní dva otcové – bratři – jejich mladší sestra, jedna matka (jeden z otců je vdovec) a pět dětí. Všichni žijí společně v jednom domě a všichni jsou neuvěřitelně inteligentní, krásní a bohatí. Helen zaslechla i fámy, které Délosovým přisuzovaly skoro nadpřirozené schopnosti, a zakoulela očima. Tohle se už nedalo vydržet.

Stoupla si ke kase a pokoušela se ignorovat vzrušený šepot,

ale nešlo to. Zbystřila pokaždé, jakmile některý z hostů vyslovil jméno někoho od Délosových. Připadalo jí, jako by hosté ani nešeptali, ale spíš křičeli, a dráždilo ji to. Odešla od kasy a rovnala časopisy na stojanu, aby si zaměstnala ruce.

Otřela police a dosypala sklenice s bonbony. Teď už věděla, že Délosovi nemají žádné malé děti. *Hektor je o rok starší než Jason a Ariadna, což jsou dvojčata, a Lucas a Cassandra jsou bratr a sestra, bratranec a sestřenice těch tří.*

Vyměnila květinám vodu a obsloužila několik zákazníků. *Hektor nepřijde první den do školy, protože zůstal ve Španělsku s tetou Pandorou, ale nikdo ve městě netuší proč.*

Helen si navlékla pár gumových rukavic, které jí sahaly až k ramenům, a dlouhou zástěru a vybrala z odpadků zatoulané recyklovatelné obaly. *Lucas, Jason a Ariadna půjdou všichni do naší třídy. Takže si jich užiju až dost. Cassandra je nejmladší, je jí teprve čtrnáct, půjde do prváku.*

Helen odešla do kuchyně a naskládala nádobí do myčky. Vytřela mopem podlahy a pustila se do počítání tržby. *Lucas je divné jméno. Celé je to nějaké divné. Úplně to z toho čiší. Smrdí to nějakou čertovinou.*

„Lennie?“

„Co?! Tati! Nevidíš, že počítám?“ Helen bouchla rukama do pultu, až na něm nadskočily sloupky čtvrtáků. Jerry jí smířlivě ukázal roztažené dlaně.

„Zítra začíná škola,“ připomněl jí tím úplně nejmlaskavějším tónem.

„Já vím,“ odpověděla nepřítomně. Stále se cítila podivně podrážděná, ale nechtěla být hrubá na tátu.

„Je skoro jedenáct, zlato,“ řekl. Kate zaslechla nějaké zvuky a vyšla se zezadu podívat, co se děje.

„Ty jsi ještě tady? Mrzí mě to, Jerry,“ omlouvala se a vypadala zmateně. „Helen, já jsem ti přece říkala, abys v devět zamkla vchod a jela domů.“

Oba si ji pozorně prohlíželi, jak skládá veškeré bankovky a mince do úhledných hromádek.

„Nějak jsem se do toho zabrala,“ vysvětlovala nepřesvědčivě.

Vyměnili si další ustaraný pohled. Kate se ujala počítání tržby místo ní a poslala ji s Jerryem domů. Helen si pořád připadala jako ve snách. Dala Kate pusku na rozloučenou a přemýšlela, jak je možné, že v nejmenším netuší, co tu poslední tři hodiny dělala.

Jerry připevnil Helenino kolo na zadek džípu a beze slova nastartoval. Cestou domů se na Helen několikrát letmo koukl, ale neřekl jediné slovo, dokud nezastavili na příjezdové cestě.

„Jedla jsi?“ zeptal se jemně a povytáhl obočí.

„Ne... Jo?“ Helen neměla nejmenší ponětí, co nebo kdy naposledy snědla. Matně si vzpomínala, že pro ni Kate krájela nějaké třešně.

„Jsi nervózní, že zase začne škola? Třeták je nejlepší.“

„Nejspíš to bude tím,“ odpověděla nepřítomně. Jerry se na ni znovu podíval, skousl si spodní ret a dlouze si odfoukl.

„Říkal jsem si, že by sis možná měla promluvit s doktorem Cunninghamem o těch lécích proti úzkosti. Víš, o těch práscích pro lidi, co se necítí dobře v davu. Agorafobie! Tak se to jmenuje,“ vyhrkl, jakmile si vzpomněl. „Myslíš, že by ti to mohlo pomoci?“

Helen se usmála a pohrála si s přívěskem na řetízku. „Asi ne, tati. Já se mezi cizími lidmi nebojím, jsem jenom trochu nesmělá.“

Věděla, že lže. Nebyla to jen nesmělost. Pokaždé když nějakým způsobem vyčnívala a kdy k sobě, byť i třeba neúmyslně, přitáhla pozornost, ji přepadaly ukrutné bolesti v břiše. Jako při silné střevní chřipce nebo při urputných menstruačních křečích – ale než by to prozradila otci, to by si snad raději zapálila vlasy.

„A nezpůsobuje ti ta tvoje nesmělost nějaké potíže? Vím, že

o tom nikdy nemluviš, ale chtěla bys, abych ti nějak pomohl? Protože já se bojím, že tě to vážně omezuje...“ Jerry se vrátil k jednomu z jejich nejstarších sporů, ale Helen mu skočila do řeči. „Jsem v naprostém pořádku! Vážně. Nepůjdu za doktorem Cunninghamem a nepotřebuju žádný prášky. Víš, co bych chtěla? Jít domů a najíst se,“ ubezpečila ho spěšně. Vyskočila z Pašíka.

Táta se nepatrně pousmál a pozoroval, jak Helen sundává z háku na zadku džípu staromódní těžké kolo a staví ho na zem. Energicky zacinkala zvonkem na řídítkách a zazubila se.

„Koukej, jsem ve formě,“ zavolala.

„Kdyby sis dokázala představit, jak těžké by bylo, cos právě předvedla, pro běžnou holku tvého věku, pak bys možná pochopila, co se ti snažím vysvětlit. Ty nejsi obyčejná holka, Helen. Snažíš se tak vypadat, ale nejsi. Ty jsi jako *ona*,“ dodal unaveným hlasem.

Helen po sté proklela svou matku, na niž se ani nepamatovala, za to, jak zlomila tátovo laskavé srdce. Jak mohla opustit takhle skvělého chlapa? A bez jediného slova na rozloučenou? Bez toho, že by mu nechala nějakou fotku na památku?

„Vyhrál jsi! Nejsem obyčejná holka, jsem naprosto jedinečná – stejně jako všechny ostatní,“ popichovala ho a snažila se mu pozvednout náladu. Odvedla kolo ke garáži a cestou do táty šfouchla bokem. „Tak co tam pro nás máš k snědku? Umírám hlady a tenhle týden jsi kuchyňský otrok ty.“

KAPITOLA 2

Helen neměla vlastní auto, a proto ráno musela vyrazit do školy na kole. Normálně by ve tři čtvrtě na osm bylo venku ještě chladno díky studenému větru, co fouká od vody, ale dnes se jí už od probuzení lepil na tělo horký, vlhký vzduch jako mokré kožich. V noci kolem dvanácté musela odkopnout přikrývku, stáhla si tričko a vypila sklenici plnou vody, která stála na jejím nočním stolku, ale přesto se ráno probudila celá zmožená vedrem. Tohle nebylo obvyklé ostrovní počasí a Helen se ani trochu nechtělo vstát a jet.

Šlapala pomalu, aby kolem sebe po zbytek dne nešířila nevábný odér. Většinou se sice moc nepotila, ale dnes ráno se probudila natolik otupělá, že si ani nedokázala vzpomenout, jestli při vypravování použila deodorant. Zamávala pokrčenými lokty jako kuře křídélky, aby se při jízdě přesvědčila, že není cítit, a ulevilo se jí. Nasála ovocnou vůni pudrového parfému, který ji trošku ochrání. Cítila ho jen slabě, takže si ho nejspíš nanesla už včera. Teď by potřebovala, aby vydržel alespoň do tréninku po škole. Což by byl zázrak. Co naplat.

Přejížděla křižovátku Surfside Road a vítr jí rozfoukal kratší vlasy kolem obličeje. Nalepily se jí na tváře a na čelo. Cesta nebyla vůbec dlouhá, ale ve chvíli, kdy zamykala rozvrzané staré

kolo do stojanu, vzal už účes, který si pečlivě naaranžovala pro první školní den, ve vlhkém vzduchu za své. Kolo připoutala jen ze zvyku po turistické sezóně. Nikdo ze studentů by se totiž neobtěžoval a nepokoušel se ho krást. Což bylo jediné dobře, protože zámek měla také starý.

Uvolnila si zacuchané prameny vlasů, projela prsty zašmodrchaná místa a pro tentokrát si sepnula v týle nudný culík. S odevzaným povzdechem si přehodila tašku přes rameno a pytel na tělocvik přes druhé. Sklonila hlavu a celá shrbená zamířila ke vchodu do budovy.

Ke dveřím došla o vteřinu dřív než Gretchen Cliffordová, a tak jí nezbylo než je přidržet.

„Díky, zrůdo. Zkus je nevyvrátit z pantů, jo?“ pronesla Gretchen s kyselým úšklebkem a ležérně proplula kolem Helen.

Helen zůstala tupě stát na schodech a svírala kliku. Ostatní studenti procházeli kolem, jako by tu dělala dveřníka. Nantucket byl malý ostrov a všichni se tu navzájem až nepříjemně dobře znali. Helen si občas přála, aby toho o ní Gretchen zas až tolik nevěděla. Do páté třídy byly nejlepší kamarádky. Přesně do chvíle, kdy si společně s Claire hrály u Gretchen doma na schovávanou a Helen tam nešťastnou náhodou vylomila dveře od záchodu, kam si Gretchen zaběhla odskočit. Snažila se jí omluvit, ale Gretchen po ní hned nazítří ráno začala podivně pokukovat a volala na ni zrůdo. Od té doby to vypadalo, že udělá cokoli, aby Helen ztrpčila život. Nepomáhalo ani to, že Helen patřila mezi premianty, zatímco Gretchen teď už jen mezi průměrné studenty.

Ráda by Gretchen něco odsekla, zavolala za ní nějakou vtipnou poznámku, jak by to na jejím místě udělala Claire, ale slova se jí zadržela v krku. Místo toho překlopila špičkou boty dveřní zarážku a nechala vchod napevno otevřený pro všechny. Oficiálně tím pro sebe zahájila další rok, kdy se bude usilovně snažit nenápadně krčit kdesi vzadu.

Helenin třídní byl profesor Hergeshimer. Vedl anglickou sekci a na muže po padesátce se docela bláznivě oblékal. V létě nosil hedvábné kravaty a v zimě si vázal barevné kašmírové šály. Kromě toho jezdil v historickém kabrioletu Alfa Romeo. Měl hromadu peněz a pracovat rozhodně nemusel, ale přesto učil na střední škole. Tvrdil, že to dělá, aby na každém kroku nezapomínal na nějaké negramotné burany. To byla jeho verze. Helen byla ovšem přesvědčená, že učí, protože tuhle práci nade všechno miluje. Část studentů ho neměla ráda a pomlouvala ho, že si hraje na britského snoba, ale Helen ho považoval za jednoho z nejlepších učitelů, co kdy měla.

„Slečna Hamiltonová,“ uvítal ji profesor Hergeshimer hlasitě, jakmile vstoupila zároveň se zvoněním do dveří. „Přesně na čas, jako obvykle. Jsem si jist, že se posadíte ke své kolegyni, ale varuji vás. Jediný projev onoho nevšedního talentu, kterým si tu kdosi vysloužil přízvisko Rolníčka, a sedíte každá jinde.“

„Jasně, *Hergie*,“ zašvitořila Claire. Helen vklouzla do lavice k ní. Hergie zakoulel očima nad Clairinou drzostí, ale zároveň mu nahrála.

„Jsem rád, že alespoň jeden z mých žáků tuší, že *přízvisko* je synonymum pro *přezdívkou*. Bez ohledu na to, jak impertinentně dává své vědomosti najevo. Takže, studenti: další varování. Protože se letos připravujete na zkoušky, očekávám, že mi všichni každé ráno vysvětlíte význam nějakého nového zajímavého slova.“

Třída zasténala. Tohohle byl schopen jen profesor Hergeshimer. Žádný jiný třídní by totiž nebyl takový sadista, aby rozdával úkoly už na ranním zahájení v kmenové učebně. Hergie právě udělal tah proti nepsaným pravidlům.

„Můžu zítra vysvětlit slovo *impertinentně*?“ zeptal se Zach Brant otráveně.

Zacha pořád něco otravovalo, už od mateřské školy. Jeho soused Matt Millis se na něho otočil a zavrtěl hlavou, jako by ho varoval: „Být tebou, tak to nezkouším.“

Matt, Zach a Claire byli třídní jedničky. Všichni tři spolu kamarádili, ale s přibývajícím věkem si čím dál víc začínali uvědomovat, že jen jeden z nich bude ten úplně nejlepší, pronese projev na maturitním plese a půjde ze střední rovnou na Harvard. Helen zůstávala mimo soutěž, také proto, že si v posledních letech ani trochu nepotrpěla na Zacha. Od chvíle, kdy se Zachův táta stal fotbalovým trenérem a tlačil na něj, aby byl číslo jedna ve třídě i na hřišti, posedla Zacha taková soutěživost, že ho téměř nedokázala vystát.

V koutku duše ho vlastně litovala. Ale litovala by ho víc, kdyby proti ní nepoužíval svoje ostré lokty. Zach musel být vždycky všechno – prezident klubu, kapitán týmu, kluk, co se o něm v jednom kuse mluví – ale Helen nikdy nepřipadalo, že by ho nějaký z jeho triumfů těšil. Claire tvrdila, že Zach je do Helen tajně zamilovaný, ale tomu Helen nevěřila ani na vteřinku. Čas od času naopak cítila Zachovu zášť a mrzelo ji to. Na prvním stupni se s ní o přestávkách dělival o sušenky ve tvaru zvířátek a teď vyhledával jakoukoli příležitost, aby se s ní pohádal. Kdy se to všechno vlastně tak zamotalo a proč už spolu nemohli všichni kamarádit jako na základce?

„Pane Brante,“ odpověděl pomalu profesor Hergeshimer, „pokud po tom toužíte, můžete nám samozřejmě vysvětlit i slovo impertinentně, ale od člověka s vaším nadáním očekávám přece jen o něco více. Třeba esej s příklady užití slova impertinentně v anglické literatuře?“ Přikývl. „Ano, do pondělka mi na pěti stránkách popište, jak se slovem impertinence nakládá Salinger ve svém kontroverzním románu *Kdo chytá v žitě*, prosím.“

Helen skoro cítila pot v Zachových sevřených dlaních o dvě židle dál. Hergie se na něm očividně rozhodl hned první den demonstrovat svou legendární schopnost odměnit hlášku nafoukaného studenta literárním rozbořem. Helen poděkovala své šťastné hvězdě, že se nějakým způsobem nezaměřil také na ni.

Ovšem radovala se předčasně. Profesor Hergeshimer rozdal rozvrhy a zavolal si ji ke katedře. Povolil ostatním studentům, ať si povídají, a ti si okamžitě začali líčit vzrušující zážitky z prázdnin. Hergie nechtěl, aby Helen stála a nakláněla se k němu přes stůl, a tak jí přitáhl židli blízko své. Zjevně si nepřál, aby kdokoli slyšel, o čem budou mluvit. Helen to maličko uklidnilo, ale ne na dlouho.

„Jak vidím, tak jste se letos nezapsala do žádného semináře pro budoucí univerzitní studenty,“ prohlížel si ji přes pŕlměsíčky brýlí na čtení.

„Obávám se, že bych žádné další studium navíc nezvládla,“ zamumlala a zasunula si ruce pod stehna. Sedla si na ně, aby se jí netřásly.

„A já si myslím, že máte na víc, dokonce na mnohem víc, než jste ochotna připustit,“ zamračil se Hergie. „Líná nejste, Helen, to vím. A také vím, že patříte k nejnadanějším studentům ve třídě. Takže mi povězte, co vám brání, abyste využívala veškeré výhody, jež vám náš vzdělávací systém nabízí?“

„Musím pracovat,“ Helen bezradně pokrčila rameny. „Pokud půjdu na vysokou, potřebuju si něco našetřit.“

„Kdybyste se zapsala na semináře a úspěšně složila zkoušky, pak budete mít mnohem větší šanci zaplatit školu v rámci stipendia než brigádou za minimální mzdu v otcově obchodě.“

„Táta mě potřebuje. Možná nejsme tak bohatí jako ostatní na ostrově, ale jsme zvyklí pomáhat jeden druhému,“ bránila se Helen.

„To vás oba ctí, Helen,“ odpověděl vážně Hergie. „Ale vy navštěvujete předposlední ročník střední školy a máte nejvyšší čas přemýšlet o vlastní budoucnosti.“

„Já vím,“ přikývla Helen. Na tváři se mu krčily starostlivé vrásky. Viděla, že mu na ní opravdu záleží a že se jí snaží pomoci. „Doufám, že získám nějaké slušné sportovní stipendium díky běhání. Přes léto jsem se dost zlepšila. Vážně.“

Profesor Hergeshimer četl v její tváři upřímnou prosbu, aby ji nechal na pokoji, a tak to vzdal. „Dobře. Ale pokud přece jen zatoužíte po větších studijních výzvách, rád vás kdykoli v tomto pololetí uvítám na svém semináři angličtiny.“

„Děkuju, pane profesore. Jestli se budu cítit na univerzitní zkoušku, přijdu za vámi,“ slíbila Helen, vděčná, že ji propouští.

Cestou k lavici ji napadlo, že za žádnou cenu nepřipustí, aby se Hergie setkal s jejím tátou. Nepřála si, aby ti dva dali hlavy dohromady a domluvili se, že Helen bude navštěvovat speciální kurzy a bojovat o diplomy. Už z pouhého pomyslení na podobné věci ji rozbolelo břicho. Proč ji prostě nenechají na pokoji? Že je jiná než ostatní, věděla vždycky, ale doufala, že se jí to daří tajit. Teď pochopila, že nejspíš nevědomky dovoluje monstru, co v sobě ukrývá, aby vysílalo jakési signály. A taky že je těžké nevyčuhovat, když je každý zatracený den o kousek vyšší.

„Co se děje?“ zeptala se Claire, jakmile se Helen vrátila.

„Jenom další motivační rozhovor. Hergie se bojí, že se málo soustředím na studium,“ odpověděla Helen a snažila se, aby to vyznělo pobaveně.

„Což má pravdu. Nikdy neuděláš, co máš,“ pronesl Zach o ždíbec pohoršeněji, než si Helen zasloužila.

„Sklapni, Zachu,“ okřikla ho Claire. Založila si bojovně ruce na prsou a otočila se k Helen. „Ale s tímhle musím bohužel souhlasit, Lennie,“ dodala omluvně. „Nikdy neděláš zadanou práci.“

„Jó, jó. A co takhle kdybyste sklapli oba?“ usadila je s úsměvem Helen. Zazvonilo, a tak si sbírala věci. Spěchající Matt Millis se na ni cestou ze třídy krátce usmál. Helen si provinile uvědomila, že s ním ještě neprohodila jediné slovo. Přehlízet ho rozhodně nechtěla, a už vůbec ne první den školy.

Podle Claire „všichni“ věděli, že Matt s Helen „patří“ k sobě. Matt byl inteligentní, hezký a dělal kapitána golfovému týmu. Působil sice tak trochu mimořádně, ale pro Helen, která se od doby, kdy o ní Gretchen začala roznášet drby, stala prakticky

třídním vyvrhelem, byl fakt, že ji pokládají za dobrou pro kluka, jako je Matt, vlastně pořádný kompliment.

Naneštěstí k němu nikdy nic zvláštního necítila. Ani trochu jí nepřítahoval. Na jednom večírku je ostatní vyhecovali a zamkli je spolu v šatně. Dopadlo to katastrofálně. Helen připadalo, že se líbá se svým bráchou, a Matt těžce nesl její odmítnutí. Později jí sice velkoryse odpustil, ale ať si kolem toho dělal leg-raci, jak chtěl, to podivné napětí už mezi nimi zůstalo. Opravdu jí chyběl, ale bála se mu to takhle povědět, aby si to ještě nevy-světlil špatně. *V poslední době si někdo špatně vysvětluje snad úplně všechno, co dělám*, pomyslela si.

Po zbytek dopoledne automaticky putovala ze třídy do třídy a nedokázala se na nic soustředit. Všechno jí bylo protivné.

S tímhle dnem nebylo něco v pořádku. Všichni – oblíbení učitelé i ta hrstka kamarádů, u nichž by měla být ráda, že je zase vidí – ji svorně rozčilovali a pokaždé, když vyšla na chodbu, měla pocit, že balancuje na křídle letadla několik kilometrů nad zemí. Zaléhalo jí v uších, veškeré zvuky kolem se utlumily a v hlavě jí pulsovala horká krev. Nepříjemné pocity mizely stejně náhle, jako se objevovaly, ale zůstávalo po nich zvláštní dusno, připomínalo napětí před bouřkou pod čistě modrou oblohou.

Při obědě se to ještě zhoršilo. Helen napadlo, že se jí motá hlava, protože má hypoglykemii, a tak se rychle zakousla do bagety, ale hladinou cukru v krvi to určitě nebylo. Jerry jí zabalil její oblíbenou svačinu – s uzenou krůtou, zeleným jablkem a sý-rem brie – ale ona se ani nedokázala přinutit, aby do ní podruhé kousla, a první sousto okamžitě vyplivla.

„Tátův další blaf?“ zeptala se Claire. Jerry před několika lety, kdy se dal do party s Kate, začal experimentovat s neobvyklými obědy. Sendvič s pивní pomazánkou a Okurková pohroma z pr-váku byly u jejich stolu doslova legendární.

„Ne, mám staré dobré číslo tři. Prostě to jen nemůžu sníst,“

odpověděla Helen a odstrčila bagetu. Claire se jí s radostí chopila.

„Hmm, ta je skvělá,“ zamumlala plnými ústy. „Co ť na ň vadí?“

„Nějak mi není dobře,“ odpověděla Helen.

Claire přestala žvýkat a vrhla na Helen poplašený pohled.

„Od žaludku to není, klidně to dojez,“ ubezpečila ji Helen rychle. Zahlédla, jak se k nim blíží Matt, a rychle zašvitořila „ahoj“, aby trochu napravila to hloupé ráno.

Matt byl natolik zabraný do rozhovoru s Gretchen a Zachem, že si jí ani nevšiml, ale mířil na své obvyklé místo u jejich společného mimošského stolu. Gretchen ani Zach v zápalu konverzace nepostřehli, že se s ním zatoulali na území exotů.

„Slyšel jsem, že jsou to evropský filmový hvězdy,“ vykládal Zach.

„A od koho?“ zeptal se Matt nedůvěřivě. „To je k smíchu.“

„Ale aspoň dva lidi mi říkali, že Ariadna dělala modelku. Pěkná je na to určitě dost,“ hádal se Zach vášnivě. Strašně nerad se v čemkoli pletl a toužil mít pravdu, i pokud šlo o drby.

„*Prosím tě*. Na modelku není dost štíhlá,“ zasyčela Gretchen kysele. Vzápětí se zarazila a dodala: „Jasně že je *pěkná*, zvlášť pokud jsi na takový prsatý exotický holky. Ale s Jasonem ani se svým bratrancem se vůbec nemůže srovnávat! Lucas je prostě *božský*,“ rozplývala se.

Kluci si vyměnili významný pohled, kterým si sdělovali, že holky mají početní převahu a že se s nimi nemá nejmenší cenu hádat.

„Jason je možná krásný až *moc*,“ pronesla po chvílce přemýšlení rezolutně Claire. „Zato Lucas, to je superfrajer. Možná nejhezčí kluk, co jsem kdy viděla. A Ariadna je fakt kočka, Gretchen. Ty jí prostě závidíš.“

Gretchen dopáleně zafuněla a dala si ruce v bok. „Zato ty ne!“ Na lepší odpověď se nezmohla.

„Já samozřejmě taky. Závidím jí skoro stejně jako Lennie. Ba ne, tolik zase ne.“ Helen postřehla, že se k ní Claire otáčí a čeká na její reakci, ale držela si hlavu v dlaních, lokty opřené o stůl, a mnula si spánky.

„Lennie?“ Matt si k Helen přisedl. „Bolí tě hlava?“ Natáhl ruku, aby se dotkl jejího ramene. Vyskočila, zamumlala nějakou omluvu a utekla pryč.

Na dívčích záchodcích se jí udělalo o něco líp, ale pro jistotu si ještě opláchla obličej studenou vodou. Vzápětí si vzpomněla, jak si ráno ve snaze se vylepšit namalovala řasy. Podívala se do zrcadla na své mývalí oči a vyprskla smíchy. Tohle byl její nejhorší první školní den.

Další tři vyučovací hodiny nějak přetrpěla a po posledním zvonění se vděčně prodrala do dívčích šaten, aby se převlékla na trénink.

Trenérka Tarová sršela energií. Pronesla trapně optimistický projev o jejich šancích na vítězství v letošních závodech a ujistila je, jakou v ně vkládá důvěru – jako v atletky i jako v mladé dámy. Potom se obrátila k Helen.

„Hamiltonová, vy budete letos běhat společně s kluky,“ oznámila jí suše. Ostatní dívky zatím poslala na trať.

Vycházely jedna po druhé ze dveří a Helen klesla na lavičku, aby si rozmyslela, jak se má bránit. Nechtěla ztropit žádnou scénu, ale fakt, že ji trenérka nutí překročit genderovou lajnu, jí připadal nesmírně ponižující. Ucítila zaškubání v podbřišku.

„Běž si s ní promluvit! Přece se od ní nenecháš takhle koman-
dovat,“ poradila jí pobouřená Claire, než odklusala.

Helen přikývla a vstala. Trenérčino přání nechápala a navíc měla strach, že brzy dostane křeče do břicha.

„Trenérko? Proč to prostě nemůžeme dělat stejně jako dřív?“ zavolala. Trenérka Tarová se zastavila a otočila, ale tvářila se, jako že ji Heleniny námitky ani trochu nezajímají. „Proč nemů-

žu normálně běhat s ostatními? Vždyť jsem holka,“ namítala Helen chabě.

„Řekli jsme si, že se budete muset začít víc snažit,“ odpověděla trenérka ledovým tónem. Helen už dávno tušila, že ji trenérka nemá zrovna v lásce, ale teď si tím byla naprosto jistá.

„Ale já nejsem kluk. To není fér, abyste mě s nimi posílali závodit,“ pokoušela se hájit a dvěma napnutými prsty si pevně tiskla podbřišek.

„Menstruace?“ Trenérce se do hlasu vmísila špetka soucitu. Helen přikývla. „S trenérem Brantem jsme si na vašich časech povšimli něčeho hodně zvláštního,“ vysvětlovala. „Vůbec nezáleží na tom, s kým běžíte, je opravdu úplně jedno, jak rychlou, nebo pomalou máte soupeřku, ale pokaždé doběhnete buď druhá, nebo třetí. Jak je to možné? Dokážete mi to nějak vysvětlit?“

„Ne. Nedokážu. Já prostě běhám, jak nejrychleji umím.“

„Ne, neběháte,“ odpověděla trenérka ostře. „A pokud chcete stipendium, začněte vyhrávat. Mluvili jsme o tom s profesorem Hergeshimerem...“ Helen hlasitě zaúpěla, ale trenérka Tarová to nechala bez povšimnutí. „Uvědomte si, že tohle je malá škola, Hamiltonová. Profesor Hergeshimer mi pověděl, že byste ráda získala sportovní stipendium. Jestli ho opravdu chcete, musíte si ho zasloužit. Necháme vás závodit s chlapci a vy se možná konečně naučíte brát svoje nadání vážně.“

Představa, že by měla celému světu ukázat, jak je rychlá, Helen otrásla. Ve strachu, že na ni brzy přijdou ukrutné břišní křeče, dostala navíc skoro panický záchvat. „Já to zvládnu,“ mumlala. „Budu vyhrávat, jenom mě prosím vás neposílejte samotnou mezi kluky,“ drmolila a lapala po dechu, aby zadržela vlnu bolesti.

Trenérka Tarová byla tvrdá žena, ale nebyla krutá. „Jste v pořádku?“ vyptávala se zneklidněně a hladila Helen mezi lopatkami. „Dejte si hlavu mezi kolena.“

„To nic, to jsou jen nervy,“ vysvětlovala Helen skrz zaťaté

zuby. „Když vám slíbím, že vyhraju hodně závodů, necháte mě běhat s holkama?“ zeptala se, jakmile popadla dech.

Trenérka si zkoumavě prohlédla její zoufalou tvář a přikývla. Helenina panika ji dokonale vyvedla z míry. Dovolila jí odklusat za dívkami, ale nezapomněla jí připomenout, že dohoda s vítěznými běhy platí. A že těch medailí bude víc než jen pár.

Helen utíkala po trati se sklopenou hlavou. Stipendium by bylo fantastické, ale musela by o ně bojovat s Claire, což nepři-
cházel v úvahu.

„Čau Rolničko,“ zavolala, když ji dohnala. Supící Claire vy-
potila už litry tekutin.

„Co se stalo? Bože, to je vedro!“ Claire stěží popadala dech.

„Celá škola se asi pokouší zjistit, jestli se po mně můžou vozit
všichni najednou.“

„Vítej v mé kůži,“ zasípala Claire. „Na japonské děti tlačí...
vždycky najednou nejmíň... dva dospělí... Na to si zvykneš. Moh-
ly... bychom... trochu zpomalit?“ zeptala se po chvíli, kdy se
usilovně snažila udržet krok s Helen. „Ne všechny jsme totiž
z... planety Krypton.“

Helen se přizpůsobila jejímu tempu. Věděla, že ostatní snad-
no předběhne na posledním kilometru. Málokdy se při běhu
skutečně namáhala, ale i bez většího úsilí dokázala finišovat jako
první. Tahle skutečnost ji děsila, a tak udělala to, co obvykle,
snažila se na to nemyslet a povídala si s Claire.

Běžely po pobřeží přes vřesoviště k jezeru Miacomet a Claire
jí pořád něco vyprávěla o Délosových klucích. Nejmíň třikrát
Helen zopakovala, že jí Lucas po vyučování přidržel dveře.
Ukázaly se tím hned dvě věci naráz, že je džentlmen a že se do
Claire zamiloval. O Jasonovi prohlásila, že bude buď homose-
xuál, nebo snob, protože se na ni jen letmo podíval a hned zase
koukal jinam. Další body ztratil tím, že si dal záležet na oblečení
jako nějaký Evropan nebo co.

„Žil tři roky ve Španělsku, Rol. Takže vlastně je tak trochu

Evropan. Mohly bychom se o nich přestat bavit? Už mě z toho bolí hlava.“

„Proč jsi zrovna ty jediný člověk na škole, koho Délosovi vůbec nezajímají? To nejsi ani dost zvědavá, aby ses na ně šla podívat?“

„Ne! Celý město na ně poulí oči jak banda venkovských balíků! To mi připadá hodně ubohý,“ zařvala Helen.

Claire se zastavila a zůstala na ni němě zírat. Tohle se Helen nepodobalo, nikdy se nehádala, natož aby křičela, ale teď to vypadalo, že se neovládá.

„Všichni ti Délosovi mě k smrti nudí!“ nepřestala, ani když spatřila Clairino překvapení. „Z toho, jak na nich všichni visí očima, je mi absolutně nanic a doufám, že se s nikým z nich nikdy nepotkám a nebudu s nima muset dýchat stejný vzduch!“

Rozběhla se a Claire za sebou nechala stát samotnou na trati. Skončila první, přesně jak slíbila, ale s rychlostí to trochu přehnal. Trenérka Tarová si zapsala její čas a věnovala jí šokovaný pohled. Helen kolem ní prolétla jako blesk a vrazila do šatny. Popadla svoje věci a vystřelila ze školy, aniž by se obtěžovala převléknout nebo rozloučit s kýmkoli ze spolužáků.

Cestou domů se rozplakala. Šlapala úhlednými uličkami s řadami domků obložených šedými dřevěnými šindeli s bíle nebo černě nalakovanými okenicemi a pokoušela se uklidnit. Obloha na obzoru se skoro dotýkala popraskané země, jako by ji k ní tlačily štíty starých velrybářských lodí a snažily se zemi po několika staletích tvrdohlavého odporu konečně uhladit. Helen neměla nejmenší tušení, co ji vlastně tolik naštvalo ani proč utekla od své nejlepší kamarádky, ale toužila po trošce klidu a ticha.

Na pobřeží došlo k nehodě, obří SUV leželo převrácené na střeše. Jeho řidič se zřejmě pokoušel odbočit do úzké přístavní uličky a auto se překlopilo. Pasažéři byli v pořádku, ale jejich tlustý nenažraný plejtvák blokoval řady vozů na obou stranách.

Helen si i přes svou mizernou náladu okamžitě uvědomila, že proplétat se mezi natvrdlými ostrovany nebude žádná velká výhra. Raději se rozhodla vrátit a vydat domů delší cestou. Otočila se a zamířila zpátky do centra, ke kinu, přístavu s trajekty a ke knihovně ve stylu antického chrámu. Ve městě, které bylo rájem čtyři sta let staré koloniální architektury, působila řecká knihovna jak pěst na oko. Možná právě proto se Helen tolik líbila. Atheneum jí totiž připomínalo třpytivou světelnou bóji, kterou kdosi hodil přímo doprostřed fádnic domů, a Helen se cítila částečně spřízněná s obojím. Polovinu její duše zabíral skrz naskrz nudně střízlivý Nantucket a druhá náležela mramorovým sloupům a velkému schodišti, co prostě nepatřily tam, kde je postavili. Projížděla kolem a na Atheneum se usmála. Dobře, ona možná vyčuhuje z davu, ale těšilo ji, že rozhodně ne *tolik* jako tenhle barák.

Dojela domů a pokusila se maličko vzpamatovat pod ledově studenou sprchou. Hned potom zkoušela volat Claire, aby se jí omluvila, ale Claire nebrala telefon. Helen pro ni nahrála dlouhou zprávu, ve které se vylouvala na splašené hormony, na děsné vedro, na stres a na hromadu dalších věcí, na které si jen dokázala vzpomenout, přestože někde uvnitř cítila, že žádná z nich nepředstavuje skutečný důvod její náhlé frustrace. Podrážděná byla už od samého rána.

Venku se převaloval těžký, dusivý vzduch. Helen otevřela všechna okna dvoupatrového vesnického domku dokořán, ale nepodařilo se jí udělat ani mírný průvan. Co se to s tím počasím děje? Bezvětrí obyvatelé Nantucketu prakticky neznali – od oceánu foukalo neustále. Natáhla si tenké tílko a svoje nejkratší šortky. Tak spoře oblečená by při své stydlivosti nikam nevyšla, a tak se rozhodla uvařit večeři. Do konce týdne, kdy měl táta sloužit jako kuchyňský otrok a kdy teoreticky zodpovídal za veškeré nákupy i nádobí, zbývalo sice ještě několik dní, ale potřebovala si nějak zaměstnat ruce, jinak by snad začala šplhat po zdi.

Helen měla ráda těstoviny a úplně nejradší lasagne. Věděla, že pokud si nejdřív vyrobí vlastní těsto a potom z něj bude válet pláty, jejich příprava jí potrvá hodiny, přesně jak potřebuje. Vytáhla mouku a vejce a pustila se do práce.

Jerry si po návratu povšiml hlavně dvou věcí. Tou první byla úžasná vůně a tou druhou fakt, že dům je doslova rozpálený. Našel svou dceru, jak sedí u jídelního stolu, zpocený obličej i paže má umazané od mouky a pohrává si s přívěskem ve tvaru srdce, který jako malá dostala od matky. Houkala si s ním na řetízku a tiskla ho mezi palcem a ukazováčkem. Podrbal se na zátylku a rozhlédl se široce rozevřenýma očima po kuchyni.

„Udělala jsem večeri,“ sdělila mu Helen bezbarvým hlasem.

„Já jsem něco provedl?“ zeptal se opatrně.

„Ne, to ne. Co tě to napadá? Vždyť jsem ti jenom uvařila lasagne.“

„No, když žena stráví hodiny vařením složitěho jídla a potom sedí u stolu s nakrknutým výrazem, obvykle to neznamená nic jiného, než že nějaký chlápek provedl děsnou pitomost,“ odpověděl Jerry nervózně. „Ty nejsi první zástupkyně ženského pokolení, se kterou mám tu čest, víš?“

„Tak máš hlad, nebo ne?“ zeptala se Helen pobaveně a snažila se ze sebe setřást tu protivnou náladu.

Hlad zvítězil, takže Jerry zmlkl a šel si umýt ruce. Helen od snídaně nejedla, a tak čekala, že bude taky pořádně hladová. Nabodla na vidličku první sousto, ochutnala ho a pochopila, že nemůže jíst. Postrkovala kousky svých oblíbených lasagní po talíři a usilovně se snažila poslouchat, co táta říká. Jerry zatím zhltl dvě porce. Vyptával se, jak se měla, a pokoušel se nepozorovaně si přisolit jídlo. Helen mu v jeho pokusu jako obvykle včas zabránila, ale na otázky odpovídala jen jednoslabičně, na delší věty jí scházela energie.

V devět zanechala tátu u televizního přenosu baseballového utkání Red Sox a odešla si lehnout, ale nepodařilo se jí usnout

ještě ani do půlnoci, kdy slyšela, že zápas končí a táta odchází nahoru. Byla unavená a ospalá, ale jakmile začala dřímat, po každé zaslechla jakýsi šepot.

Ze začátku jí připadalo, že venku někdo skutečně mluví, že si z ní utahují. Vyběhla na střešní terásku ohrazenou zábradlím nad svou ložnicí a pokoušela se proniknout očima tmu. Všude byl klid – ani závan větru, který by rozvlnil růžové keře kolem domu. Na chvíli se posadila a zadívala se na černou skvrnu oceánu, co se rozlévala za sousedovou lampou.

Od chvíle, kdy byla na střešní terase naposledy, už uplynul nějaký čas, ale tohle místo v ní stále probouzelo romantické představy o ženách, které za starých časů hynuly na podobných vyhlídkách smutkem a pátraly očima po stožárech lodí, na nichž pluli jejich manželé. Jako maličká si často hrála na to, že se k ní na jedné z takových lodí vrací její máma, které se podařilo osvobodit ze zajetí pirátů nebo uniknout kapitánu Achabovi či jiné podobně všemocné bytosti. Tehdy trávila na plošině dlouhé hodiny, pozorovala horizont a usilovně vyhlížela loď, o níž až později pochopila, že v nantucketském přístavu nikdy nezačtví.

Posunula se po nepohodlné dřevěné podlaze a vzpomněla si na svou starou skrýš. Táta Helen celé roky přísně bránil, aby na terasu chodila sama. Báł se, že spadne ze střechy a zabije se. Ale přestože ji za to mnohokrát potrestal, pokaždé se sem nakonec znovu proplížila, aby tu chroupala müsli tyčinky a dlouze snila. Po několika měsících, kdy mu Helen vzdorovala s pro ni nezvyklou urputností, Jerry nakonec ustoupil a dal jí svolení – pokud se nebude vyklánět přes zábradlí. Dokonce pro ni tehdy vyrobil i vodotěsnou bednu, kam si mohla uložit pár věcí.

Tu teď otevřela, vyhrabala z ní svůj spacák a roztáhla si ho na dřevěná prkna. V dáli na vodě pluly čluny. Čluny, jež by na takovou vzdálenost vůbec neměla vidět ani slyšet, ale přesto se jí to dařilo. Zavřela oči a dopřála si potěšení naslouchat třeptání

plachtoví a vrzání týkové paluby jedné malé plachetnice, která ujížděla po jemně pleskajících vlnách. Nikým nepozorována dokázala být Helen na chvíli zase sama sebou a úplně se uvolnila. Konečně začala klimbat, a tak se raději vrátila dolů do postele, aby se znovu pokusila usnout.

Stála uprostřed hornaté, skalnaté krajiny natolik sežehnuté sluncem, až se nad ní chvěly a tetelily proudy na troud vyschlého vzduchu, jako by se tavily kusy oblohy. Ostré, světle žluté skály tu a tam pokrývaly trsy šeredných plazivých trnitých keřů. Na protějším svahu stál osamocený zkroucený strom.

Helen tu byla sama. Ale po chvíli už ne.

Pod zakrslým stromem zahlédla tři ženské postavy se znetvořenými končetinami. Byly tak drobné a malého vzrůstu, že je nejdřív s jistotou pokládala za malé holčičky, ale když uviděla, jak se jim na vychrtlých předloktích kolem kostí kroutí svaly jako motouzy, pochopila, že musí být naopak velmi staré. Všechny tři klopily hlavy a jejich tváře dokonale zakrývaly prameny dlouhých zacuchaných černých vlasů. Byly oblečené v bílých potrhaných šatech a až po konečky prstů na nohách umazané od šedobílého prachu. Kůže od kolen dolů jim po vyčerpávajícím putování v této pusté divočině potemněla nánosem špíny a zčernalou krví.

Helen pocítila čirý strach. Nedokázala si pomoci, aby před nimi neustupovala a nezraňovala si bosé nohy o skály a o trní. Tři ohavné bytosti pokročily jejím směrem a ramena se jim začala třást tichými vzlyky. Zpod přadýnek hustých vlasů jim kanuly kapičky krve a dopadaly na živůtky šatů. Šeptaly nějaká jména a stále ronily krvavé slzy.

Helen ucítila políček a probudila se. Tvář ji brněla a v levém uchu jí s otravnou pravidelností vyzváněl oznamovací tón. Jen pár centimetrů nad ní se skláněl Jerryho zkroušený, provi-

nilý obličej. Nikdy předtím ji neuhodil. Několikrát se přerývaně nadechl, než dokázal promluvit. Hodiny na nočním stolku ukázaly 03:16.

„Křičela jsi. Musel jsem tě vzbudit,“ zakoktal.

Helen bolestivě polkla a snažila se trochu si navlhčit nateklý jazyk a vyprahlé hrdlo. „Já vím. Měla jsem noční můru,“ zašepkala, když se posadila.

Nevěděla, jestli má tváře mokré od potu, nebo od slz. Osušila si je a usmála se na tátu, aby ho uklidnila. Moc to nezabíralo.

„K čertu, Lennie? Tohle nebylo normální,“ řekl nezvykle vysokým hlasem. „Mluvila jsi ze spaní. Povídala jsi opravdu šílené věci.“

„Co třeba?“ zaskřehotala. Měla příšernou žízeň.

„Většinou to byla jména, řada jmen. A pak jsi začala opakovat ‚krev za krev‘ a ‚vrazi‘. Co se ti to sakra zdálo?“

Helen si vzpomněla na tři ženy. *Tři sestry*, pomyslela si. Věděla, že tátovi o nich povědět nemůže. Pokrčila rameny a zalhala mu. Nakonec ho přesvědčila, že vraždění bývá v nočních mûrách naprosto obvyklé, slíbila, že už se nikdy nebude dívat sama na horory, a poslala ho zpátky do postele.

Na nočním stolku stála prázdná sklenice. Vysušené rty jí popraskaly, až to bolelo. Spustila nohy na podlahu, aby si natočila vodu v koupelně, dotkla se chodidly parket a zalapala po dechu. Rozsvítla si lampičku, aby líp viděla, ale dobře věděla, co spatří.

Hluboké rány a skvrny od špíny a prachu na chodidlech a holeně poseté škrábací od trnů.

KAPITOLA 3

Hned po probuzení si Helen znovu prohlédla nohy a rány byly pryč. Málem uvěřila, že si je jen představovala – dokud na povlečení nenašla stopy od zaschlé krve a zrnka hrubého písku.

Dostala strach, jestli se nepomátla. Rozhodla se, že nechá prostěradlo i přikrývku na posteli, odjede do školy a po návratu se přesvědčí, jestli jsou stále ušpiněné. Pokud najde povlečení čisté, pak to celé byl jen zrakový klam a ona je prostě tak trochu blázen. Jestli zůstane špinavé, pak je nejspíš natolik šílená, že se v noci toulala kolem domu a nanosila si do postele na zkrvavených nohou špínu, aniž by si to pamatovala.

Pokusila se posnídat jogurt s ovocem, ale nešlo to, a tak se ani neobtěžovala vzít si s sebou krabičku s obědem. Až dostane hlad, koupí si něco snadněji stravitelného, třeba polévku a sušenky.

Šlapala na kole do školy a uvědomila si, že to nesnesitelné horko a vlhko trvá už dva dny. Jediný vánek, který ji zlehka ovíval, se odrážel od roztočených kol. *To není jen těžký vzduch*, pomyslela si, když zamykala kolo do stojanu. Neslyšela ani žádný zpěv ptáků nebo bzučení hmyzu. Jenom nepřirozené ticho – jako by se ostrov proměnil v osamělou loď, kterou bezvětří uvěznilo uprostřed rozlehlého oceánu.

Do školy dorazila o něco dřív než předchozího dne a chodby byly plné studentů. U vchodu ji zahlédla Claire. Neubránila se úsměvu a Helen okamžitě věděla, že je vše odpuštěno. Claire se k ní probíjela proudem lidí a společně se vydaly do kmenové třídy.

Proplétaly se davem, ale Helen se najednou skoro zdálo, že se snaží prohrabat ovesnou kaši. Zvolnila krok a zastavila se. Jako by chodba byla naráz úplně prázdná, jako kdyby se ze školní budovy všichni lidé do jednoho vypařili. Zasllechla šoupaní bosých nohou a zdrcené, přerývané vzlyky.

Otočila se právě včas, aby ještě zahlédla, jak za rohem mizí zaprášená bílá postava s rameny roztřesenými pláčem. Uvědomila si, že vzlykající bytost kolem kohosi prošla – kolem skutečné osoby, která na Helen mlčky zírá, jemné dívky s olivovou pletí a dlouhým černým copem přehozeným přes rameno. Přírozeně zářivě červené rty se dívce vytvarovaly do překvapeného kolečka. Helen připomínala porcelánovou panenku, působila tak dokonale, že snad ani nemohla být doopravdy živá.

V příští vteřině se znovu zapnul zvuk a chodba se opět zaplnila pospíchajícími lidmi. Helen zůstala stát uprostřed a každému překážela. Očima doprovázela lesklý černý cop, který se dívce houpal na útlých zádech, dokud jí nezmizel v nějaké třídě.

Helenino tělo se od hlavy až k patě otráslu novou emocií, kterou chvíličku nedokázala pojmenovat. Byl to vztek!

„Šmarjášosef, Len! Chceš nám tu omdlít?“ vykřikla Claire starostlivě.

Helen se k ní přinutila otočit a nejspíš se nadechla. Ucítila, že je zalitá studeným potem a celá se třese. Otevřela pusu, ale nepodařilo se jí vydat žádný zvuk.

„Odvedu tě na ošetřovnu,“ rozhodla Claire. Popadla Helen za ruku a škubala s ní, aby se pohnula. „Matte,“ zavolala někam za Helenina záda. „Pomůžeš mi, prosím tě, s Lennie? Bojím se, že omdlí.“

„Neomdlím,“ vyštěkla podrážděně Helen, která se najednou vzpamatovala a zastyděla se, jak divně se chovala.

Vzápětí se na oba dva zahanbeně usmála, aby zmírnila to vzteklé vyštěknutí. Matt jí položil ruku kolem pasu. Zlehka mu ji pohladila, aby věděl, že už nepotřebuje jeho oporu. Pochybovačně si ji změřil.

„Jsi vážně bledá a máš kruhy pod očima,“ řekl.

„Trochu jsem se přehřála na kole,“ začala vysvětlovat.

„Hlavně mi neříkej, že ti nic není,“ varovala ji Claire. Prohlížela si Helen očima plnýma zhrzených slz a Matt se tvářil skoro stejně. Helen pochopila, že takhle to nepůjde. I kdyby snad začínala bláznit, na kamarádech si vylévat vztek rozhodně nesmí.

„Ne, máš pravdu. Myslím, že to nejspíš bude úžeh.“

Matt přikývl. Helenina výmluva mu připadala jako jediné možné logické vysvětlení. „Vezmi ji do umývárny, Claire. Řeknu Hergiemu, co se stalo, aby vám nezapsal pozdní příchod. A ty bys měla něco sníst. Včera jsi vůbec neobědvala,“ připomněl Helen.

Trochu ji překvapilo, že si to pamatuje, ale Matt nosíval v hlavě každou drobnost. Chtěl se stát právníkem a Helen věděla, že jednoho dne bude patřit k těm naprosto nejlepším.

Čekala, až jí Claire v umývárně navlhčí kůži na zátylku, ale ta jí studenou vodou polila celá záda a důkladně ji zmáčela. Tohle samozřejmě nemohlo skončit jinak než obrovskou vodní bitvou. Helenin bitevní zápal Claire viditelně uklidnil. Byla to totiž první normální reakce, které se u ní během několika posledních dní dočkala. Helen měla najednou pocit, že prorazila jakousi úmornou překážku, a všechno jí přišlo legrační.

Hergie jim vlastnoručně napsal dvě omluvenky, a dívky tudíž na první hodinu rozhodně nespěchaly. Získat omluvenku od profesora Hergeshimera bylo něco jako najít jeden ze zlatých kuponů Willyho Wonky – ať už si student v určené době zašel

kamkoli a prováděl tam cokoli, nikdo z učitelů by z toho nikdy nedělal žádnou vědu.

V jídelně jim dali pomeranče, aby se Helen zvedla hladina cukru v krvi, a když už tam došly, koupily si ještě muffin s čokoládou. Helen ho s námahou spolykala a jako zázrakem se hned začala cítit ještě lépe. O chvíli později obstoupily téměř dvoumetrový ventilátor v největší aule, aby se pořádně ochladily. Střídavě prospěvovaly mezi jeho vířící lopatky a poslouchaly, jak jim seká hlasy na kusy. Nakonec se rozesmáté odvrátily.

Helen dělalo záškoláctví s Hergieho posvěcením a polykáním sladkostí na lačný žaludek natolik dobře, že si ani nedokázala vzpomenout, do které třídy má vlastně jít. Nazdařbůh zabočily někam do nesprávné chodby. Právě zvonilo na konec první vyučovací hodiny. Podívaly se na sebe a pokrčily rameny, jako by snad chtěly říct: „Co naděláme?“ a znovu vyprskly smíchy. A pak Helen poprvé spatřila Lucase.

Nebe konečně vydechlo všecken vítr, který po celé dva dny věznilo. Poryvy zatuchlého horkého vzduchu se otevřenými okny hrnuly do rozpálené školy. Chytaly pohozené papíry, lemy sukní, rozpuštěné vlasy, zatoulané obaly a různé další věci a všechno najednou vyhazovaly do výšky jako čtyřrohé čepice maturantů. Helen se na malý okamžik zazdalo, že předměty nehybně visí u klenutého stropu jako ve stavu bez tíže.

Lucas stál před svou skříňkou asi šest metrů od Helen a oplácel jí upřený pohled, zatímco zbytek zeměkoule čekal, až se gravitace přepne, jak má. Byl to vysoký kluk, měřil určitě přes sto osmdesát, sportovní postavy, ale svaly měl spíš dlouhé a štíhlé než mohutné a černé vlasy nosil ostříhané nakrátko. Po letních prázdninách mu v do hněda opáleném obličejí zářily bílé zuby a azurově modré oči.

Ty Helen probraly. Poprvé v životě totiž pochopila, jak chutná čistá nenávisť, která proniká kamsi hluboko do srdce.

Opět slyšela vzlyky tří sester, které přerůstaly v zoufalé bě-

dování. Zahlédla je za vysokým tmavovlasým klukem, o kterém *věděla*, že je to Lucas, a menším hnědovlasým hned vedle něj, a aniž by si to uvědomovala, rozeběhla se přímo na Lucase. Sestry si škusaly na temenech zkrvavené pletence vlasů, vřískaly celou řadu jmen – jmen dávno zavražděných lidí – a nataženými ukazováky obviňovaly oba chlapce. Helen pochopila, co musí udělat.

Ve zlomku vteřiny, kdy překonávala těch několik metrů, které je dělily, zahlédla, jak jí druhý kluk skočil do cesty, a Lucas ho odmrstil nataženou paží. Kluk odletěl a narazil do skříněk za svými zády. Helenino tělo se zastavilo a celé se napjalo.

„Kassandro! Stůj, kde jsi,“ zavolal Lucas přes Helenino rameno. Jeho a její obličej už od sebe nebyly dál než tři centimetry. „Je *strašně* silná.“

Helen hořely paže a připadalo jí, že se jí kůstky v zápěstích dřou jedna o druhou. Pochopila, že ji Lucas svírá, aby mu nedosáhla rukama na krk. Držel ji v šachu, ale kdyby se jí přece jen podařilo natáhnout prsty o centimetr blíž, dotkla by se jeho hrdla...

A co potom? zeptal se tenký hlásek v její hlavě. *Zardousíš ho!* odpověděl mu druhý.

Lucasovy dojemně modré oči se rozšířily překvapením. Helen vítězila. Jedním z dlouhých nehtů ho škrábala do pulsující kůže, která chránila silnou tepnu, a snažila se kůži proseknout. Lucas ji však dřív, než si stačila uvědomit, co se vlastně děje, prudce otočil a přimáčkl si ji k hrudi. Zkřížil jí ruce na prsou a zezadu si stoupl mezi její kolena. Dostal ji do pozice, ve které jen těžko držela rovnováhu, a tak mu nedokázala ani zarýt podpatek do nártu. Nemohla se ani pohnout.

„Kdo jsi? Ze které jsi dynastie?“ šeptal jí do ucha a silně s ní třásl, aby pochopila, že očekává okamžitou odpověď. Nerozuměla mu, připadalo jí, že mluví cizí řečí.

Byla přemožená, bezmocná. Začala ječet vzteky, ale hned se

zarazila. Teď, když už se mu nemohla dívat očí, konečně postřehla, že se je od sebe snaží odtrhnout půlka školy. A ta druhá je pozoruje.

Helen se sevřelo břicho v prudké křeči a bolestí se zlomila v pase. Lucas ji okamžitě pustil, jako by se proměnila v hořící zápalku, a také se křečovitě třásl. Helen dopadla na zem.

„Slečno Hamiltonová! Slečno... Helen. Helen, podívejte se na mě!“ volal na ni profesor Hergeshimer. Klečel vedle ní na podlaze, zatímco ona lapala po dechu a snažila se uvolnit stažené svaly. Vyhledala očima jeho zpocenou tvář. Měl rozčuchané vlasy a někdo mu srazil brýle na stranu. Chvilí přemýšlela, jestli to udělala ona, a pak se rozplakala.

„Co se to se mnou děje?“ zanaříkala tiše.

„Teď už je to v pořádku. Uklidněte se,“ nařídil jí profesor Hergeshimer přísně. „Všichni ostatní se vrátí do svých tříd. A to hned!“ křikl na zástupy dětí, které stály kolem s pusami otevřenými dokořán. Postavil se, aby zjednal pořádek, a děti se okamžitě začaly trosit pryč.

„Vy, chlapci,“ ukázal na Lucase a Jasona, „se mnou teď půjdete do ředitelny. Pane Millisi! Slečno Aoki! Odveďte slečnu Hamiltonovou na ošetrovnu a potom se rozejděte rovnou do svých tříd. Rozumíte?“

Matt okamžitě přiskočil a chytil Helen kolem ramen, aby jí pomohl vstát. Claire ji vzala za ruku a povzbudivě jí stiskla dlaň. Helen vzhlédla a uviděla Lucase, jak se po ní ohlíží přes rameno a v klidu odchází s profesorem Hergeshimerem. Projela jí nová vlna nenávisti a oči se jí zalily čerstvými slzami. Matt plačící Helen podepřel, nemotorně ji pohladil po vlasech a současně se jí snažil nasměrovat na ošetrovnu. Vyděšená Claire cupitala tiše po Helenině druhém boku.

„Co ti provedl, Lennie?“ vyptával se Matt vzrušeně.

„Nikdy p-p-předtím jsem ho neviděla, nikdy v-v-v životě!“ škytla Helen a ještě víc se rozvzlykala.

„Skvělý nápad, Matte! Jen se jí ptej! Nemůžeš teď držet zobák?“ zasyčela na něho Claire a snažila se vzpamatovat.

Zbytek cesty šli mlčky. Na ošetřovně vysvětlili sestře Craneové, co se stalo, a zdůraznili, že Helen přijela do školy s úžehem. Paní Craneová ji položila na lehátko, dala jí mokrý ručník přes oči a odešla do kanceláře zavolat Jerrymu.

„Tvůj tatínek už jede, zlatíčko. Ne, ne, nesundávej si ten obklad. Tma ti prospěje,“ napomenula Helen, když se vracela z kanceláře kolem lůžka. Helen slyšela, jak vzápětí vyběhla na chodbu a s někým tam krátce mluvila. Po chvíli se vrátila dovnitř a posadila se ke stolu.

Helen ležela s tváří zakrytou ručníkem. Byla vděčná, že jí nechali o samotě a dopřávají jí určité soukromí. Nedokázala teď udržet v hlavě jedinou souvislou myšlenku, natož aby se ještě před někým hájila. Nejvíc ji děsilo, že jí z nějakého důvodu připadá, že to, co se snažila provést, bylo vlastně správné. Nebo alespoň, že to od ní někdo očekával. Hluboko v srdci tušila, že kdyby to dokázala, byla by toho kluka zardousila, a ani za to se necítila nijak vinná. Dokud neviděla svého tátu.

Byl naprosto vyřízený. Paní Craneová mu popsala, co se přihodilo, a dodala, že Helen trápí silný úžeh, na který se možná dá její podivné chování svést. Jerry si paní Craneovou trpělivě vyposlechl a nakonec ji požádal, aby ho na okamžik nechala s dcerou o samotě.

Nejdřív jen mlčel a váhavě přešlapoval nad Heleniným lehátkem. Helen se raději zvedla a začala si pohrávat se svým náhrdelníkem. Jerry se posadil k ní.

„Ty bys mi teď nelhala, že ne?“ zeptal se tiše. Zavrtěla hlavou. „Jsi nemocná?“

„Já nevím, tati. Je mi mizerně – ale netuším, co se se mnou děje,“ odpověděla po pravdě.

„Musíme k doktorovi, to chápeš.“

„S tím počítám,“ přikývla. Usmáli se na sebe a potom se oba

naráz otočili ke dveřím. Podle zvuku kroků sem právě kdosi spěchal.

Jerry čelem ke vchodu vstal a postavil se před Helen. Do místnosti vpadl vysoký muž těsně po čtyřicítce s nezvykle dokonalou postavou. Helen sklouzla za své lehátko a instinktivně se rozhlédla, jestli na ošetřovně nenajde další dveře, kudy by mohla utéct. Žádné tam nebyly. Ucítila, že jí hrozí smrt.

V rohu maličké místnosti se zjevila jedna ze vzlykajících sester. Klesla na kolena, tvář zakrytou špinavými vlasy, a rytmicky tloukla čelem o zeď. Šeptala ta jména a sténala: „Krev za krev.“

Helen si přitiskla ruce na uši, odpoutala oči od hrozné scény v rohu a sebrala odvalu, aby se znovu podívala na neznámého vysokého muže. Pocítila, jak mezi nimi přeskočila jiskra jakéhosi poznání. Nikdy dřív ho nepotkala, ale cosi ji varovalo, aby se před ním měla skutečně na pozoru. V jeho podlouhlém, ostře řezaném obličejí se v prvním okamžiku zračilo odhodlání, ale rychle ho vystřídal úlek a nakonec zmatek. Mužovy oči se zarazily u Jerryho a ve tváři se mu objevil skoro komický výraz nedůvěry. Riziko divoké hádky rázem pominulo.

„Vy jste... vy jste otec té mladé dámy, co napadla mého syna?“ zeptal se váhavě.

Jerry prkenně přikývl. „Moje dcera Helen,“ ukázal za sebe. „Já jsem Jerry Hamilton.“

„Kastor Délos,“ představil se vysoký muž. „Moje žena Noel se s tím jen tak nevyrovná. Co Helenina matka?“

Jerry zavrtěl hlavou. „Žijeme s Lennie sami,“ odpověděl rozhodně.

Kastor zmateně těkal očima od dceři k otci a po několika vteřinách našpulil rty, jako by si cosi srovnal v hlavě. „Pardon, omlouvám se. Nerad bych se pletl do vašich rodinných věcí. Mohli bychom si spolu někde krátce promluvit?“

„NE!“ zařvala Helen. Vrhla se na lůžko, popadla otcovu paži a táhla ho od Kastora.

„Co to s tebou je?“ bránil se Jerry a neúspěšně se ji snažil setřást.

„Nikam s ním nechod', prosím!“ úpěnlivě škemrala a do očí se jí hrnuly slzy.

Jerry si zničeně povzdechl a konejšivě ji objal. „Není jí dobře,“ vysvětlil Kastorovi, který Helen soucitně pozoroval.

„Taky mám dceru,“ přitakal vlídně, jako by se tím snad všechno vysvětlovalo.

Na ošetřovnu vrazili paní Craneová a ředitel dr. Hoover. Vypadalo to, že hledají Kastora.

„Pane Délosi,“ spustil ředitel podrážděně, ale Kastor ho přerušil.

„Doufám, že se vaší dceři už brzy udělá lépe, Jerry. Silný úžeh jsem zažil i na vlastní kůži a prý jsem se potom také choval podivně. Úžeh totiž dokáže vyvolat zvláštní halucinace,“ ozřejmil všem kolem.

Helen postřehla, jak se po ní bleskově podíval a vzápětí střelil očima do rohu, kde se stále kolébala vzlykající sestra. Vidí ji taky? A pokud ano, jak sakra můžou mít dva lidé úplně stejnou halucinaci?

„Takže... dobře. Takže se nezlobíte?“ zeptal se nejistě dr. Hoover a podíval se nejprve na Kastora a potom na Jerryho.

„Já tedy rozhodně ne. A ani můj syn, o tom jsem přesvědčen,“ řekl Kastor a obrátil se zdvořile na Helen. „Jedinou starost máme o vás, mladá dámo. Luke mi vysvětlil, že k vám musel být, no, maličko tvrdý. Doufám, že vám nijak neublížil?“ ujišťoval se. Na první pohled to vypadalo jako projev dokonalého vychování, ale Helen se jím nenechala obalamutit. Kastor se tu nepokoušel o nic jiného než odhadnout její sílu.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla jízlivě. „Ani škrábnutí.“ Jeho oči se nepatrně rozšířily. Netušila, proč tu drze provokuje dospělého člověka, silného muže v nejlepších letech, ale prostě si nedokázala pomoci. Veškeré hádky jí obvykle vadily natolik, že

většinou ani nevydržela sledovat trapné bulvární denní talk show, kde na sebe každý s každým křičí, a teď se už podruhé za půl hodiny pokusila dostat do křížku s mnohem větším a silnějším protivníkem. Alespoň už nebyla natolik zoufalá, aby se ho podobně jako jeho syna snažila zabít. Nikdo nikdy ještě nerozlítil Helen jako Lucas. Což ovšem neznamenalo, že by Kastorovi s náramnou chutí nenabourala blatník. Zmateně přemýšlela, odkud se tohle nutkání bere.

„To jsem skutečně rád,“ řekl jí Kastor s úsměvem ve snaze zmírnit nepříjemnou situaci. Obrátil se k řediteli a vysvětlil mu, že on ani nikdo jiný z rodiny rozhodně nepožaduje pro Helen žádný postih. Zdůraznil, že on osobně je přesvědčen, že Helen jednala pod vlivem nemoci, a tudíž by na celou událost měli zapomenout. Odešel stejně rázně, jako přišel.

Kastorovy kroky utichly a vzlykající sestra v rohu okamžitě zmizela. Z Helen vprchal všecken vztek a zhroutila se na lehátko jako vypuštěný balonek.

„Teď bude nejlepší, když si ji vezmeš domů, Jerry,“ poznamenala paní Craneová prakticky a povzbudivě se usmála. „Hodně tekutin, žádné ostré světlo a dohlédni, ať si natočí vanu studené vody, aby se zbavila té horkosti. Ano?“

„Spolehněte se, paní Craneová. Moc vám děkuju,“ odpověděl Jerry. Najednou se vrátil do doby, kdy byl jako dospívající kluk naposledy na její ošetřovně.

Helen odcházela na parkoviště se sklopenou hlavou. Cítila, jak se na ni lepí oči studentů, co cestou míjejí. Vyskočila do Pašika na přední sedadlo a všimla si Kastora a obou Délosových kluků, kteří zrovna vycházeli ze dveří ředitelny. Lucas se jí zpříma podíval do očí. Kastor se zastavil, položil synovi ruku na zátylek a cosi mu řekl. Lucas se koukl na svého otce, přikývl, přestal s Helen závodit, kdo první uhne pohledem, a stočil oči k chodníku.

Začalo pršet. O zem se rozprskla jedna, hned po ní druhá

a třetí těžká kapka a najednou se přihnal letní liják. Helen zabouchla dveře auta a mrkla na tátu, který se ohlížel po Délosových.

„Na kterého z nich ses vrhla?“ zeptal se Jerry a snažil se ovládat, aby se nezubil.

„Na toho většího,“ odpověděla Helen s nepatrným úsměvem.

Jerry si ji změřil pohledem, hvízdal a nastartoval. „Mělas kliku, že ti neublížil,“ řekl, teď už vážně.

Helen pokorně přikývla, ale v duchu si pomyslela, že kliku tu měl hlavně Lucas. Podivnost jejích vlastních myšlenek ji natolik poplašila, že po celou cestu domů už nepromluvila.

KAPITOLA 4

Helen se posadila do vany plné studené vody. Nechala si v koupelně zhasnuto a naslouchala opakovanému vyzvánění telefonu. Netušila, jak by někomu mohla vysvětlit své dnešní chování, a pokaždé záupřela ponížením, když si vzpomněla, jak se na Lucase vrhla před celou školou. Musí utéct ze země, nebo alespoň z Nantucketu, protože na to, jak se pokusila uškrtnout kluka, co po něm blázní všechny holky na ostrově, se tu jen tak nezapomene.

Znovu záupřela a pocákala si obličej. Pořád se červenala, přestože se před chvílí celá ponořila do ledově studené vody. Teď už nebyla napůl šílená vzteky, a tak dokázala přemýšlet o Lucasovi i objektivně. Musela uznat, že Claire, která tvrdila, že nikdy neviděla hezčího kluka, vůbec nepřeháněla. Helen s tím souhlasila. Pokusila se Lucase zabít, ale slepá nebyla. Normální kluci prostě nejsou ze stejného těsta.

Jeho výška, postava ani barva očí nebo vlasů zdaleka nebyly to nejdůležitější. Helen rychle došla k závěru, že Lucasova mimořádná přitažlivost spočívá v něčem úplně jiném. V tom, jak se chová. Viděla ho jen dvakrát, ale i tak by se vsadila, že Lucas na to, jak vypadá, nebo nevypadá, nemyslí zdaleka tak často jako lidé kolem něj. Jeho hezké oči se rozhodně raději rozhlíží, než shlíží.

Potopila si hlavu pod vodu a vykřikla do ní, aby to ze sebe konečně všechno dostala, ale aby přitom nevydělala tátou. Vynořila se a cítila se o maličko líp, ale hluboké znechucení z vlastního činu z ní přesto ještě nevyprchalo. Jedním z příšerných vedlejších účinků pocitu, že Lucase nějakým způsobem poznala, bylo, že si ho okamžitě začala idealizovat. Představovala si ho dokonalejšího, než by mohl jako člověk být. Což bylo, vzhledem k tomu, že ho pořád ještě toužila zabít, dost nepříjemné.

Prsty na noze vytáhla gumový špunt a pozorovala odtékající vodu, dokud nezmizely poslední kapky. Chvilí ještě seděla nahá v prázdné vaně a prohlížela si scvrklé bílé nohy, ale tvrdé dno jí začalo tlačit. Nakonec se smířila s tím, že musí opustit temnou koupelnu a pokusit se zase chovat normálně.

Oblékla se a běžela dolů za tátou. Potkala ho u domovních dveří, zrovna se vracel se zmrzlinou k večeři – a ne jen tak ledajakou zmrzlinou. Dojel pro tu nejlepší do italské cukrárny, kam mu Helen nadobro zakázala chodit, protože mu doktor předepsal dietu.

„Pomůže ti proti té horkosti,“ vysvětloval nevinně a vytřepával si z vlasů dešťové kapky.

„Žádná lepší výmluva už tě nenapadla?“ zeptala se s rukama založenýma v bok.

„Ne. Asi zůstanu u téhle.“

Rozhodla se, že to nechá plavat. Na starosti o tátův cholesterol zbude dost času ráno. Po dvou dnech, kdy skoro nic nejedla, nebyla možná smetanová zmrzlina zrovna nejlepší nápad, ale snadno se jí polykala. Seděli s tátou na podlaze v obývacím pokoji, sledovali v televizi zápas svých milovaných Red Sox, svorně nadávali na Yankees a nabírali si zmrzlinu lžicemi. Snědli jí půl litru. Ani jeden z nich se nezvedl k v pravidelných intervalech vyzvánějícímu telefonu a Jerry Helen nijak nenutil, aby mu vysvětlila dnešní události. Claiřina maminka by to takhle

nikdy nenechala. Být vychovávána samotným tátou občas přinášelo i nějaké výhody.

Helen si před spaním musela ještě vyměnit ložní prádlo. Skvrny od rána nezmizely, v to doufala marně. Ležela v posteli a trápily ji ještě daleko horší starosti než náměsíčnost. Slyšela, jak se někdo nebo něco pohybuje po střešní terase, a byly to docela jiné zvuky, než které se k ní nesly předchozího večera. Tentokrát přímo nad ní někdo chodil. Tohle už nebyl žádný amorfní šepot, který by k ní snad doléhal ze všech stran. Nedokázala se rozhodnout, co by bylo horší – kdyby vylezla nahoru a objevila tam rozdivočelou bandu vetřelců, nebo kdyby tam nenašla vůbec nic. Na okamžik dostala strach, jestli se jí skutečně nezačíná zmocňovat šílenství. Rozhodla se, že na terasu raději nepůjde. Na jeden den už viděla duchů až moc.

Ráno s tátou odjeli k doktoru Cunninghamovi. Ten Helen několik minut blikal světlíkem do očí, proklepával jí hrudník a nakonec tátovi sdělil, že neobjevil trvalé následky. Na Helen se zlobil a vyčetl jí, že běhala bez pokrývky hlavy. Netušila, jak k tomu přesně došlo, ale po jediné návštěvě lékaře to najednou málem vypadalo, jako by se její absolutní ztráta sebekontroly dala smést ze stolu coby pouhá neopatrnost – jako by tu nešlo o nic víc, než že nenosí pokrývku hlavy. Na druhou stranu byla vděčná, že ji vyšetření na jeden den uchránilo před školou.

Doma si zapnula počítač a strávila několik vyčerpávajících hodin surfováním po internetu. Pokoušela se najít nějakou zmínku o třech ženách, které jí tak nečekaně vpadly do života. Každé nové zadání do vyhledávače jí nabízelo nepřeberně možností. Hledání Helen začalo připadat beznadějně, protože nedokázala zadat přesnější popis, svou vidinu neuměla zařadit do žádných souvislostí. Byly to příznaky? Démoni nebo nějaké běsy? Nebo pouhé projevy její duševní choroby? Nemohla vyloučit ani možnost, že šlo o halucinace, a teď, když už neměla takovou zlost,

téměř přistoupila i na myšlenku, že skutečně *musela* dostat úžeh. Téměř.

Odpoledne přišla Helen navštívit Claire a sdělila jí několik nepřijemných novinek. „Dneska ses měla určitě ukázat, teď si celá škola myslí, že jsi na cestě do blázince,“ spustila, jakmile se posadily v obývacím pokoji.

„A proč? ušklíbala se Helen. „Na tom, kdy se vrátím, vůbec nezáleží. Na tohle nikdo nikdy nezapomene.“

„To máš pravdu. Bylo to příšerný,“ přitakala Claire. Po chvíli si uvědomila, co řekla, a rychle dodala: „Promiň, strašně jsi mě vyděsila, tak plácám úplný blbosti.“

„Ty promiň,“ omluvila se jí Helen s nepřesvědčivým úsměvem. „A co on, byl dneska ve škole?“ Z nějakého důvodu cítila, že to prostě potřebuje vědět, ale nedokázala se přinutit, aby nahlas vyslovila Lucasovo jméno.

„Jo. Ptal se na tebe. No, vlastně ne přímo on, mluvil se mnou Jason. Což je mimochodem pěkný blbec.“ Claire se začínala rozpalovat. „Představ si, že si ke mně přisedl u oběda, jo? A začal se na tebe různě vyptávat. Zajímalo ho, jak dlouho se známe, odkud jste a jestli jsem někdy viděla tvoji mámu, než zmizela...“

„Moji mámu? To je divný,“ přerušila ji Helen.

„Tak jsem mu pohotově odpovídala, znáš mě,“ pronesla Claire až moc nevinně.

„Přeloženo: Odpálkovala jsi ho.“

„Nějak tak. Ten vůl měl tu drzost, že mi říkal ‚holčičko‘! Chápeš to?“

„No teda. Tobě říkal holčičko,“ podivila se naoko vážně Helen. „A co jsi mu vlastně všechno pověděla?“

„Pravdu. Že se kamarádíme od malička, ale na tvou mámu se ani jedna z nás doopravdy nepamatuje. Že tu nenechala žádnou fotku ani nic podobného, ale že tvůj táta pokaždý básní, jak byla neuvěřitelná krásná a chytrá a talentovaná a tak dál, bla, bla, bla. Na to, aby se člověk dovtípil, že tvoje máma byla kočka,

nepotřebuje být zrovna raketový inženýr. Stačí, aby se mrknul na tvýho tátu a na *tebe*," dodala Claire a blýsklo jí v očích.

Helen se po její lichoťce zašklebila. „Už jsi skončila? A Lucas nic jiného neříkal?“ Sevřela ruce v pěst. Zjistila, že se jí nedaří vyslovit jeho jméno, aniž by měla chuť praštit někoho po hlavě. Pochopila, že buď má ještě úžeh, nebo už opravdu začíná bláznit.

„Ne. Ale donesly se ke mně nějaký klepy. Zach tě prý drbal a Lucas mu to dost zostra zatrhł.“

„Vážně?“ Helen pookřála. „A jak mu to zatrhł?“

„Jenom nikomu nedovolil, aby tě pomlouval, to je všechno. Znáš Zacha a Gretchen. Ale Lucas na ně kašlal. Pořád opakoval, že se mu zdálo, že máš strašnou horečku, když... provedl ten chvat. Jak bychom to mimochodem mohly nazvat? Vášnivě medvědí objetí?“

Helen zasténala a zabořila obličej do dlaní.

„To je dobrý,“ Claire ji povzbudivě poplácala po zádech. „Aspoň všude nevykládá, že jsi pošahaná kráva, zmlátila jsi fakt milýho kluka.“ Helen zasténala ještě o něco hlasitěji a pokusila se zavrtat do pohovky, takže se Claire na její účet nádherně a dlouze zasmála.

Tu noc měla Helen novou noční můru o vyprahlé krajině. Probudila se po ní natolik unavená, poškrábaná a odřená, že na chvíli málem uvěřila, že v pustině prochodila několik dní, přesně jak se jí to zdálo. V ignorování podivných věcí, které se kolem ní děly, měla velkou praxi, a tak se i tentokrát snažila samu sebe přesvědčit, že nejde o nic mimořádného, ale když znovu balila špinavé povlečení, aby ho odnesla do prádelny, trásly se jí ruce.

Ve sprše si smyla z nohou písek a snažila se myslet jen na školu, přestože ani to nebyla právě útěcha. Až tam vkročí, uspořádají na nantucketské střední hon na šílence, těžko by mohla čekat cokoli jiného.

Venku pořád pršelo, a tak se musela svést s Claire a její matkou. Položila si ruku na břicho, protože dostala strach, že křeče přijdou ještě dřív, než vůbec vystoupí z auta. Nikdy skutečně nepochopila, z čeho ty bolesti má. Věděla jediné to, že na ni občas, když provede něco, co přitahuje pozornost, přijdou v okolí žaludku křeče tak silné, že ji to ve vteřině přinutí všeho nechat.

„Uklidni se,“ radila jí Claire, když otevíraly dveře od auta. „Musíš nějak přežít dnešek, to je všechno, pak budeš mít celý víkend na...“ Odmlčela se a chvíli přemýšlela. „Né. Promiň, Len, lakuju ti to na růžovo, v pondělí to bude stát pořád za houbu.“ Dala se do smíchu. Jeho známý tón Helen trochu přidal na náladě – dokud nevešly do školy.

Bylo to ještě horší, než si představovala. Holky z prváku a druháku, co ji viděly vcházet do hlavních dveří, doslova zalapaly po dechu a rychle se semkly do hloučku, aby nikomu neunikly žádné drby. Čtvrťák v černé kožené bundě po ní s chutí pošilhával, a když ji míjel, zavolal na ni „pekelná čičo“. Překvapeně se otočila. Zašeptal „zatelefonuj mi“ a šel dál.

„Tohle nezvládnou,“ zamumlala Helen. Claire jí položila dlaň na záda a postrčila ji kupředu.

Pokaždé když se na ni někdo zadíval a překvapením rozevřel oči, jakmile ji poznal, se Helen o kousek přiblížila záchvatu paniky. Bude takhle trpět až do konce třetího? Usilovně se snažila splynout s Clairiným stínem a brzy usoudila, že pokud se chystá takhle schovávat, musí si najít nějaké vyšší kamarádky.

„Přestaň mi šlapat na paty!“ hubovala jí Claire. „Proč se před nimi prostě neschováš k Hergiemu? Já ti zatím vyndám věci ze skříňky.“

Helen se vděčně odplížila do třídy a pokusila se pro změnu splynout s lavicí. Profesor Hergeshimer se přeptal, jestli je jí lépe. Odpověděla, že je, a on si jí okamžitě přestal všimat. Nejradši by mu za to vlepila pusou.

Matt jí jenom krátce mávl na pozdrav a bez řečí se posadil. Helen snadno uhádla, jak ho Claire instruovala. Měl se tvářit, že na celou záležitost zapomněl. Přesto poznala, že o ni má starost. Urputně se snažil dívat jinam, ale pokaždé mu k ní zabloudily oči. Zachytila jeho pohled a mile se usmála. Vypadalo to, že se mu trochu ulevilo. Zach hned po příchodu do lavice demonstrativně otočil hlavu k oknu. Dělal z „nedívání“ skvělou show pro třídu.

Zbytek dopoledne až do oběda přečkala celkem bez problémů, ale cestou do jídelny si až příliš pozdě uvědomila, že má projít kolem Lucasovy skřínky. Právě se chystala vrátit a vydat jinudy, což bylo trochu komické, protože by to znamenalo obejít doslova celou školu, ale zahlédli ji Gretchen a Zach.

Všimli si, jak nerozhodně přešlapuje uprostřed chodby. Stáli u svých skříněk, které měli čirou náhodou hned vedle skříněk Lucase a Jasona. V Helenině paměti se zlehka poodhrnul mlhavý závoj a před očima jí vyvstala vzpomínka na Gretcheninu a Zachovu zkamenělou tvář vznášející se kdesi v pozadí, když se pokoušela uškrtnout Lucase. Dávalo to smysl, skřínky byly seřazené podle abecedy, Brant – B, Cliffordová – C, Délos – D, ale Helen si pomyslela, že za to, že se přímými svědky jejího naprostého ponížení stali zrovna nejpopulárnější lidi z ročníku, může hlavně její příšerná smůla.

Neměla na výběr – musela prostě kolem nich. Gretchen i Zach zůstali zticha a tvářili se naprosto netečně. Helen je oběhla s hlavou zastrčenou mezi nahrbenými rameny. Zapadla do jídelny a alespoň nenarazila na Lucase.

„Narovnej se! Takhle si akorát vypěstuješ skoliózu,“ zlobila se Claire, když Helen přišla k jejich stolu.

„Já vím, ale musela jsem projít kolem *jeho* skřínky,“ vysvětlila jí Helen tiše. Matt znechuceně sykl.

„Klid, Lennie,“ napomenul ji podrážděně. „Dneska tu nikdo z nich není.“

„Nejspíš všichni zůstali doma, protože ráno konečně dorazila na ostrov i jejich teta a ten nejstarší kluk,“ poznamenala Claire.

„Tak to je skvělý,“ řekla Helen. „Oni mají ještě jednoho.“

„Hektora. Je to čtvrťák,“ vysvětlovala Claire ochotně. Neměla tušení, že vyslovením jeho jména Helen zrovna dvakrát nepomůže. Naopak, Helen to jméno z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu hodně rozčílilo.

„O Hektorovi žádné novinky,“ oznámil Matt a pokrčil rameny, „ale Zach mi je nejspíš o víkendu zavolá. Má perfektní přehled, kde všichni jsou a co právě dělají.“

Zbytek dne se dlouze vlekl, ale určitou úlevu jí přinášelo alespoň vědomí, že dnes nenatrefí na nikoho z Délosových ani na přízraky, co se očividně zjevují zároveň s nimi. Trénink ji dokonce začal i bavit, to když vběhly s Claire do mlhy a do bahnitých louží, ze kterých při každém došlápnutí stříkala voda na všechny strany. Doběhly do cíle a trenérka Tarová přešla pro tentokrát Helenin žalostně pomalý běh bez komentáře. Tahle velkorysost jí ovšem dlouho nevydrží, to Helen věděla. Sportovní stipendium si musí vybojovat a trenérka na to jen tak nezapomene.

Po dni, kdy se snažila kdekomu vyhýbat, vnímala večerní práci v obchodě jako úlevu, přesně do okamžiku, než si všimla, že si sem spousta lidí ze školy chodí pro jednu sladkost nebo plechovku limonády.

„Proč nejdeš dozadu narovnat zboží do regálů?“ zeptala se jí Kate a vlídně ji poplácala po rameni. „Pokud si budou myslet, že jsi pro dnešek odešla, dají pokoj.“

„To nemají v pátek večer nic lepšího na práci?“ povzdechla si Helen zoufale.

„Na kterém ostrově že jsi to vlastně vyrostla?“ zeptala se ironicky Kate. Helen si opřela čelo o její rameno a ukradla si pro sebe alespoň chvíličku útěchy, než se zase narovнала. „Můžeš taky udělat inventuru. A nemusíš s ní nijak spěchat,“ dodala Kate.

Inventura mezi Heleniny oblíbené práce sice obvykle nepatřila, ale dnes večer se do ní pustila s velkou chutí. Zabrala se do počítání balíčků na skladě a ani se nenadála a už s Kate zamykaly vchod a prováděly poslední úkony před zavíráním.

„Takže. K čemu to ve skutečnosti došlo mezi tebou a tím Lucasem, zlatíčko?“ zeptala se jí Kate, aniž zvedla oči od hromádky bankovek, které třídila.

„To bych taky ráda věděla,“ povzdechla si Helen a opřela se o násadu košty.

„Všichni mluví jen o vás dvou. A nejen středoškoláci,“ dodala Kate a pousmála se. „Tak copak se děje?“

„Koukni, kdybych to uměla vysvětlit, tak bych to snad vykřičela na celou ulici. Já nevím, proč jsem na něho skočila,“ řekla Helen. „A průšvih je, že ten útok ještě není to nejhorší.“

„Počkej, tak to mi budeš muset vysvětlit,“ odvětila Kate a odsunula peníze stranou. „Tak ven s tím. Co je tedy ta nejhorší věc?“

Helen potřásla hlavou a začala se ohánět koštětem.

Tenký hlásek jí našeptával všechna možná vysvětlení její podivnosti. Zнала ho od malička, říkal slova jako blázen, zrůda, nebo dokonce čarodějnice. A bez ohledu na to, jak hbitě ho po každé dokázala umlčet, se jí hlásil znovu a znovu.

Ta úplně nejhorší věc, kterou si dokázala představit, byla, že zjistí, že něco z toho skutečně je.

„Vlastně o nic nejde,“ řekla, ale nedokázala se Kate podívat do očí.

„Jen proto, že o tom nechceš mluvit, to nezmizí, to snad chápeš,“ naléhala na ni Kate. Helen věděla, že Kate má pravdu a že jí může důvěřovat. Navíc to musela s někým probrat, jinak by se snad zbláznila.

„Mám noční můry. Vlastně jednu noční můru, která se opakuje pořád dokola, ale působí strašně skutečně. Jako bych ve spánku někam chodila.“